

HÀI HÒA CỨU VẠN NGUY CƠ
(Vạn vật hài hòa, thiên hạ thái bình)
Phần 3

Cản dịch: Vọng Tây cư sĩ, Viên Đạt cư sĩ
Biên tập: Diệu Hiền cư sĩ

Tập 3

NGUYÊN LÝ CĂN BẢN CỦA HÀI HÒA LÀ GÌ?

PV: *Hiện nay các quốc gia trên toàn thế giới đều đang liên tục phản tỉnh hệ thống giáo dục của mình để tìm xem rốt cuộc là vấn đề xuất phát từ đâu? Có thể nguyên nhân thất bại rất nhiều nhưng mọi người đều có chung một quan điểm là con người được bồi dưỡng theo hướng không biết chung sống hài hòa với người khác, không biết chung sống hài hòa với vạn vật trong tự nhiên, không biết chung sống hài hòa với lịch sử truyền thống văn hóa của mình. Con người hiện nay không biết xử lý tốt ba mối quan hệ này nên tự nhiên mới xuất hiện đủ thứ nguy cơ, đủ loại tai nạn. Vậy cần phải làm thế nào? vẫn là câu nói xưa của Trung Quốc là: “Ai gây ra chuyện, người ấy phải giải quyết”.*

NGUYÊN LÝ CĂN BẢN CỦA VẠN VẬT HÀI HÒA LÀ GIÁO DỤC

Đài truyền hình trích đoạn phim tư liệu với nội dung: *Đây là đoạn phim ghi lại buổi họp mặt gia đình. Cụ bà rất vui mừng vì con cháu hôm nay đều về đủ, vì mọi người có thể quây quần bên nhau là việc rất khó. Chúng ta thấy những người lớn trong nhà đều rất bận rộn, chỉ có một đứa bé chẳng hề đếm xỉa đến điều gì cả. Lúc này mẹ của em bé này nói, bà muốn đứa con quý báu của mình biểu diễn một tiết mục để góp vui cùng mọi người. [đứa bé đứng dậy, mạnh tay kéo tấm khăn trải bàn làm toàn bộ thức ăn, chén đĩa, đồ vật trên bàn đổ hết xuống sàn nhà]. Đây chính là giáo dục hiện nay, giáo dục phương tây đã đào tạo ra những đứa trẻ kiêu mới.*

Chúng ta lại xem thử đoạn phim khác, đây là một đứa bé khoảng 5-6 tuổi, bạn có biết nó muốn làm gì không? [đứa bé này cầm cây kiếm chém đứt những bông hoa mặt trời ra khỏi cây hoa với một thái độ rất lạnh lùng và quyết liệt (giống như các sát thủ trong những bộ phim hành động); khi thấy một bông hoa còn sót lại trên cây, đứa bé này đã đi đến và chặt bông hoa còn sót lại này bằng nhiều nhát kiếm cho đến khi bông hoa đứt lìa khỏi cành].

PV: *Trước hết xin cảm ơn thầy đã tiếp nhận lời phỏng vấn của chúng tôi. Hiện nay trên thị trường Trung Quốc, điện thoại cầm tay có đến hơn 100 triệu cái, tiếng chuông của điện thoại thì rất nhiều, kiểu gì cũng có. Hôm nay chúng tôi xin phát một đoạn tiếng chuông cho thầy nghe, đây là tiếng của một bé gái khoảng 5-6 tuổi, xin thầy*

nghe thử: “Đợi tôi có tiền rồi, tôi sẽ mua hai chiếc váy, bên trái tôi mang váy có kim tuyến, bên phải tôi mang váy ni lông. Đợi tôi có tiền rồi, tôi muốn vào bệnh viện thì vào bệnh viện, tôi muốn vào hàng ăn thì vào hàng ăn. Đợi khi tôi có tiền rồi, tôi sẽ đánh bóng bàn chứ không đánh gôn, tôi sẽ mặc trang phục đời Đường, chứ không mặc trang phục kiểu Tây. Đợi khi tôi có tiền rồi, tôi sẽ làm hai kiểu quảng cáo đặc biệt ác tâm, một cái sẽ phát vào lúc nhân dân cả nước đang ăn cơm trưa, một cái sẽ phát vào lúc nhân dân cả nước đang ăn cơm tối”.

PV: *Vừa rồi thầy đã nghe đứa bé này nói, lý tưởng của nó từng lời từng chữ đều là: Nếu tôi có tiền tôi sẽ thế này thế nọ, và còn có tư tưởng ác tâm với tất cả nhân dân toàn quốc, để cho nhân dân cả nước ăn cơm không nổi. Đây là lý tưởng lớn nhất của nó. Có thể rất nhiều người coi điều này như là chuyện đùa, người lớn thì ngầm thừa nhận, còn trẻ con thì bắt chước, sức ảnh hưởng này là vô cùng lớn. Sau khi nghe xong thầy cảm nhận như thế nào?*

HT: Đây thực sự là vấn đề của giáo dục. Nếu như không dạy trẻ con cho đàng hoàng, hoặc nếu ở trong môi trường bất thiện thì chúng rất dễ học theo những điều bất thiện. Cho nên cổ nhân dạy chúng ta có câu cách ngôn là: “làm mà không thành công thì phải xem lại mình”. Anh nhìn thấy tình hình này thì anh phải nghiên cứu nguyên nhân của nó, anh phải quay lại nghĩ về bản thân mình. Đứa trẻ này nếu như là con của mình, mình phải suy nghĩ là mình đã dạy nó như thế nào mới ra nông nổi như vậy? Cha mẹ phải chịu trách nhiệm, xã hội phải chịu trách nhiệm, quốc gia phải chịu trách nhiệm. Nếu như chúng ta lơ là sẽ dẫn đến dân tộc, quốc gia bị hủy diệt. Đó không phải là lỗi của trẻ con, trẻ con không hề có lỗi. Người thầy đầu tiên là cha mẹ, trẻ con vừa biết nhìn, vừa biết nghe là nó đang học tập, đang bắt chước. Cho nên nhất cử nhất động của người lớn đều phản ánh vào trong đầu óc của nó. Đây chính là điều được gọi là: “Tiên nhập vi chủ, thiếu thành nhược thiên tánh, tập quán thành tự nhiên”.

PV: *Chúng ta thường thấy, cha mẹ ngày nay thường vừa bông trẻ vừa chửi lộn, mắng người và làm những việc không tốt. Họ cảm thấy đứa bé đang ẵm trong lòng này chưa biết nói và không hiểu gì. Nhưng thầy cho rằng không phải vậy, thầy cho rằng đứa bé này sẽ lưu lại trong tâm nó tất cả những điều này?*

HT: Vâng, trẻ con đều học hết. Cho nên tại sao cổ nhân Trung Quốc (không phải người Trung Quốc hiện nay) coi trọng thai giáo. Bạn có thể nói họ không có lý sao? bạn có thể nói họ phong kiến sao? Họ có cái hay của họ nên họ có thể duy trì xã hội ổn định phần vinh đến 5000 năm. Hiện nay chúng ta dùng phương pháp mới, thử nghiệm chưa đến 100 năm đã khiến cho thiên hạ đại loạn rồi. Người ta 5000 năm không loạn, chúng ta hiện nay mới 100 năm đã loạn. Điều này chẳng lẽ không đủ để suy nghĩ, để kiểm thảo hay sao? Cần phải giác ngộ rốt cuộc phương pháp nào là tốt.

PV: *Khi em bé còn ở trong bụng mẹ thì người mẹ nghĩ gì đều ảnh hưởng đến em bé và em bé có thể tiếp nhận sự giáo dục từ người mẹ?*

HT: Đúng vậy. Nếu người mẹ khởi tâm động niệm đều là thiện, đều là thanh tịnh thì thai nhi được lợi ích vô cùng lớn. Mọi người ai cũng mong con cái của mình tốt, hiếu tử hiền tôn. Làm sao dạy nó đây? Khi mang thai thì chính chúng ta phải hiếu thảo, phải tận hiếu, sòng của hiếu sẽ ảnh hưởng nó. Chúng ta tu thanh tịnh, tu phước, không nên khởi ác niệm, niệm niệm đều phải là thiện niệm mới đích thực là đã gieo chủng tử sâu dày cho nó. Điều này cũng giống như sóng điện mà trong khoa học hiện nay đã nói.

Đài truyền hình trích đoạn video thuyết pháp của HT. Tịnh Không: Tâm niệm của bản thân chúng ta phải tương ứng với tâm niệm của Phật, Bồ tát. Ở trong tâm của chúng ta phát ra sóng suy nghĩ, niệm niệm đều là thiện, niệm niệm đều tương ứng với kinh giáo thì sóng này rất tốt, sóng này sẽ tiếp cận với sóng của Phật, Bồ Tát. Tuy chưa được hoàn toàn tương đồng nhưng nó đã rất gần với Phật, Bồ tát. Điều này nhà Phật gọi là phù hộ, gia trì. Đạo lý là ở chỗ này, bạn không hiểu nên cho rằng đó là mê tín. Phải biết rằng đó là sự tương ứng tần số của sóng tư tưởng và có thể giúp ích được. Lợi ích của niệm Phật là ở điểm này. Đây không phải là mê tín mà thực sự có cơ sở lí luận khoa học. Sau khi được sinh ra thì càng quan trọng hơn, bạn phải để những điều trẻ em nhìn thấy, nghe thấy và tiếp xúc đến đều là những điều tích cực, đều là những điều tốt đẹp. Cho nên nếu cãi nhau thì đến chỗ khác mà cãi, chứ đừng nên để cho trẻ em nhìn thấy, đừng để chúng nghe thấy. Đây mới thực sự là thương yêu trẻ.

Đài truyền hình trích đoạn phim tư liệu với nội dung: *[Người mẹ nói với đứa bé mới vài tháng tuổi đang nằm trên giường] Chúng ta đọc lại “Nhập Tắc Hiếu” một lần nữa nhé: “Nhập Tắc Hiếu”, cha mẹ gọi, trả lời ngay; Việc tuy nhỏ, chớ làm bừa; Vật tuy nhỏ, chớ giấu riêng, nếu giấu riêng, cha mẹ buồn; Cha mẹ bảo, phải làm ngay; Cha mẹ dạy, phải vâng lời; Cha mẹ trách, sửa chữa ngay.*

PV: *[mở lại đoạn tiếng chuông điện thoại có giọng nói của bé gái đã nêu ở trên] “Đợi tôi có tiền rồi, tôi sẽ làm hai việc quảng cáo độc ác nhất, một cái sẽ phát vào lúc nhân dân cả nước đang ăn cơm trưa”. Đứa bé này khoảng chừng độ 5-6 tuổi nhưng tâm lượng rất lớn, nó muốn làm cho nhân dân cả nước ăn cơm không nổi, nhất định phải ác tâm với họ để họ ăn không nổi hai bữa cơm. Nếu như cha mẹ đứa bé có tâm lượng rất lớn này đứng trước mặt thầy thì thầy sẽ nói với họ điều gì?*

HT: Mỗi người đều có phước báu riêng của họ. Đứa bé có tâm lượng lớn như vậy, nếu như là thiện thì có lợi ích rất lớn cho chúng sanh, điều này sẽ tăng trưởng phước báu và cũng sẽ kéo dài thêm tuổi thọ của nó, vì nó vì nhân dân mà phục vụ. Nếu như những điều nó làm là ác, đồng thời chúng sanh không có phước báu thì phải tiếp nhận sự phá hại của nó. Chúng sanh có phước, mà nó không có phước báu lớn thì thọ mạng của nó sẽ bị rút ngắn lại, e rằng chưa đến lúc nó có tiền thì nó đã bị trời gọi về rồi.

PV: *Cái tâm này sẽ ảnh hưởng đến thọ mạng của nó sao?*

HT: Vâng, khởi tâm động niệm, lời nói việc làm đều ảnh hưởng đến thọ mạng của nó, sẽ ảnh hưởng đến phước báu của nó. Đây là đạo lý.

PV: *Thầy biết hiện nay cả thế giới đều như vậy. Thế giới hiện nay là một thế giới thương nghiệp, tất cả đều thích mới, lạ, đặc biệt. Nếu như trẻ con nói năng như trẻ con thì bán không có tiền, nhất định phải khác đi.*

HT: Điều đó cũng không quan hệ gì, ông trời sẽ trừng phạt bạn. Một khi con người đã mê hoặc đến cực điểm, lương tri đã mất hết, không còn năng lực phân biệt đúng sai tà chánh thì ông trời đành phải làm một cuộc điều chỉnh.

Đài truyền hình trích đoạn phim tư liệu với nội dung: *Những hành động của trẻ dưới ảnh hưởng của xã hội thương nghiệp, người lớn đến nghĩ cũng không dám nghĩ. Trẻ con rất nhỏ đã biết học theo những kích thích, hưởng thụ điên cuồng. Đứa bé này hiện muốn kích thích điên cuồng một chút, nó mang đôi giày thể thao nổi tiếng để nhảy xa mạo hiểm một lần [đứa bé đào một cái hố, cắm chông dưới một cái hố và cố gắng nhảy qua cái hố đó (nếu như nhảy không qua thì sẽ bị chông đâm bị thương và có thể mất mạng)].*

PV: *Thầy đã từng này tuổi rồi, nhưng có phải thầy cũng chưa từng nghe qua những việc như vậy phải không ạ?*

HT: Điều này thì không bằng đế vương trước đây, vì thời đại đế vương là phải ngăn chặn tà tư, tà niệm, tà kiến, tà hạnh. Trước đây đề phòng rất nghiêm khắc, bảo vệ tinh thần con người không bị ô nhiễm; nhưng hiện nay do dân chủ tự do mở cửa, cái ô nhiễm kia quá nhiều nên phòng tuyến bị đột phá hoàn toàn. Nói cách khác là niệm chân chánh không có cách nào ngang bằng với nó. Điều này trong Phật pháp gọi là phiền não, tâm sở phiền não vốn dĩ không cân bằng so với tâm sở thiện. Nhà Phật nói: tâm sở thiện của một người chỉ có mười một, nhưng tâm sở phiền não có đến hai mươi sáu. Tâm sở thiện hiện nay không có người nâng đỡ, nhưng tâm sở phiền não thì rất được nâng đỡ.

Những thứ trong truyền hình đã giáo dục con người trở nên xấu. Hầu hết một nửa chương trình trên tivi là bạo lực, tình dục, sát, đạo, dâm, vọng. Cái này mỗi ngày đang giáo dục mọi người thì mọi người làm sao mà không có ác niệm, làm sao mà không có ác hạnh cơ chứ? Cho nên tất cả các môn nghệ thuật của Trung Quốc mấy ngàn năm nay (ngày nay chúng ta gọi là văn nghệ), những loại biểu diễn nghệ thuật của dân gian đều phải tuân thủ theo nguyên tắc chỉ đạo tối cao của Không Tử là: “Tư vô tà”. Vì vậy, nếu nhà nước có thể lấy đây làm tiêu chuẩn, nếu có thể nghiêm cấm được tất cả những tà tư tà niệm, những ý nghĩ không đúng của nhân dân thì họ là cổ thánh nhân, thánh vương đến cai trị quốc gia.

PV: *Một quốc gia tốt thì nhân tâm thiện, trăm họ cũng rất lương thiện tử tế. Khi tai nạn lớn đến thì quốc gia này không bị ảnh hưởng, tai họa tự nhiên sẽ không làm tổn hại họ phải không ạ?*

HT: Đúng vậy. Khi tai nạn đến, con người không thể chết hết mà vẫn còn lại một bộ phận. Số người còn lại đó đều là những người thiện, có lương tâm, như cổ nhân đã nói là “giữ lại giống tốt”.

PV: *Đây là sự chọn lọc của tự nhiên?*

HT: Vâng, đây là sự chọn lựa của tự nhiên. Tại sao vậy? vì con người và tự nhiên là một thể, thiện và thiện cảm ứng với nhau, ác và ác cảm ứng với nhau.

PV: *Thầy vẫn đề xướng bốn nền giáo dục?*

HT: Vâng. Giáo dục gia đình, giáo dục nhà trường, giáo dục xã hội và giáo dục tôn giáo.

PV: *Nếu bây giờ chúng tôi giao cho thầy một thanh niên như đoạn “tin tức phát chung” đã đăng tải: “ở trên đường Nhị Hoàn Bắc Kinh có một nhóm đua xe gồm rất nhiều người trẻ tuổi lái xe hơi, chúng đua xe một cách điên cuồng, chạy xe tốc độ cực nhanh trong dòng xe đang chạy, chạy hết đường Nhị Hoàn mà chỉ cần có 13- 14 phút. Sau đó bị cảnh sát bắt lại, cảnh sát bèn hỏi: Anh chạy xe nhanh như vậy, nếu đụng phải người khác thì anh có dừng lại không? Câu trả lời là không. Chàng thanh niên này nói: Tôi lái xe là để đua, là vì tốc độ, sao có thể dừng lại được chứ?!”. Bây giờ mọi người muốn thỉnh giáo thầy, nếu đem những thanh niên này đặt vào những nền giáo dục như thầy đã đề xướng thì có thể hồi phục bình thường lại không?*

HT: Con người có lương tâm, chúng ta không có gì khác. Cho nên để cho chính bạn suy nghĩ về lương tâm của mình, bạn giết người khác, người khác giết người nhà bạn, giết cha mẹ của bạn, giết bạn, thì bạn sẽ như thế nào? Tâm trạng bạn sẽ như thế nào? Vấn đề hiện nay là gì? là không đặt mình vào vị trí của người khác mà suy nghĩ, không đặt mình vào xã hội mà suy nghĩ, hoàn toàn là cá nhân. Đây gọi là chủ nghĩa cá nhân. Bạn lái xe nhanh như vậy, nếu như người bị đụng chết là cha mẹ bạn, là người mà bạn thương yêu nhất thì cảm nghĩ của bạn thế nào?

PV: *Thế những người trong mắt họ không hề có cha mẹ, thậm chí vì tiền mà giết hại cha mẹ, giết hại người thân, thì chúng ta phải làm gì?*

HT: Chúng tôi hiện nay là dạy. Bạn đến Thanh Trì mà xem, bạn đi xem thực địa thì bạn mới có thể hiểu được, vì nói chỉ là lí luận và thường không thể thực hiện. Cái bất thiện đó là học được sau này, cái bất thiện thì có thể diệt được, còn cái vốn thiện thì không thể diệt được. Cái vốn thiện có đầy đủ từ khi mới sinh ra, là trời sinh, là bất sanh bất diệt. Hiện nay là do tiếp nhận hoàn cảnh xấu, sự ảnh hưởng xấu của tà tư tà kiến làm cho che lấp bản tánh của bạn, nhưng bản tánh của bạn không hề mất đi.

PV: Theo đạo lý này của thầy thì có thể suy ra, một người nếu như phạm tội tử hình, thời khắc trước khi họ sắp bị hành hình, họ vẫn có lương tri, vẫn có thể cứu độ họ?

HT: Vâng, khi sắp đến giờ xử tử, người nói lời sám hối sau cùng rất nhiều. Biết mình sai nhưng đã không kịp quay đầu nữa, trong những phạm nhân bị tử hình người hối hận quay đầu rất nhiều. Chúng tôi cũng đã dạy rất nhiều người.

PV: Rất nhiều người vô cùng hưởng ứng đối với bốn loại hình giáo dục mà thầy đã đề xướng và họ rất muốn xem thử. Có phải Thị trấn Thanh Trì huyện Lô Giang tỉnh An Huy mà thầy tự tay xây dựng đều có cả bốn loại hình giáo dục này?

HT: Mọi người đều có thể học được. Nội dung chương trình của bốn loại hình giáo dục này hầu như là thống nhất, nội dung dạy học không ngoài luân lý, đạo đức, nhân quả, trí tuệ, khoa học.

PV: Thầy đem khoa học xếp xuống sau cùng?

HT: Khoa học phải xếp ở sau cùng. Nếu khoa học đặt ở phía trước thì con người sẽ bị hủy diệt. Nếu như khoa học đặt ở sau cùng thì nhân loại hoàn toàn có thể không chế được khoa học, con người có thể hưởng thụ được những tiện ích mà khoa học đem lại.

PV: Trước đây chúng ta biết có một loại nguyên tắc chỉ đạo đó là “Chống lại trời thì vui vô cùng”.

Đài truyền hình trích đoạn phim tư liệu với nội dung: [các em nhỏ cùng đồng thanh đọc theo hướng dẫn của thầy giáo: “Nhân định thắng thiên, nhân định thắng thiên, nhân định thắng thiên”.

[Mọi người cùng nhau hô khẩu hiệu: “Chống lại đất thì vui vô cùng, chống lại con người thì vui vô cùng”. Con người hiện nay không thể nghĩ ra được việc nếu con người chống lại con người thì sẽ như thế nào? Năm 1966 đến năm 1976, mười năm đại cách mạng văn hóa chưa có tiền lệ trong lịch sử. Một người nông dân bình thường chỉ vì biết cha mẹ từng là địa chủ, liền đem cha mẹ ra đấu tố trước mọi người. Điểm mấu chốt là chính con của họ cũng muốn đấu tố họ.

[Một người đàn ông nói: “Đã mấy ngàn năm rồi, phong tục tập quán lưu truyền lại là cha và con hằng luôn thân thiết, nhưng bây giờ lại muốn đoạn tuyệt quan hệ, không còn là cha, không còn là con. Điều này ở Trung Quốc mà nói thì rất thảm hại. Con tôi đã đem tôi ra phê bình đấu tố một lần, tôi tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ, lại một lần đấu tố nữa, nó liền bỏ đi. Nếu không đoạn tuyệt, vạ lây đến thân nó thì gay go lắm”.

Hơn 30 năm đã qua, tư tưởng và ý thức chống trời, chống đất, chống người thì vui vô cùng ấy vẫn còn ảnh hưởng sâu sắc đến con người.

PV: *Đương nhiên những thập kỷ đó đã kết thúc rồi, nhưng hiện nay con người vẫn chưa tìm ra tiêu chuẩn và nguyên tắc làm thế nào chung sống hài hòa với trời, đất. Thầy có thể nói cho chúng tôi biết được không ạ?*

HT: Vũ trụ là một thể. Đạo lý này rất sâu. Cần phải thực sự cố gắng nỗ lực để nhận biết. Các thánh nhân trong và ngoài nước xưa nay đều dạy chúng ta, cơ thể của con người là tiểu vũ trụ, hoàn cảnh bên ngoài là đại vũ trụ, tiểu vũ trụ và đại vũ trụ là giống nhau. Bạn thấy vũ trụ bên ngoài phức tạp thì tiểu vũ trụ bên trong chúng ta cũng phức tạp; bạn thấy chúng ta đơn giản thì bên ngoài cũng đơn giản. Trên thực tế con người và vũ trụ là một, không phải hai. Điều này là vô cùng kỳ diệu. Phật pháp gọi đó là diệu pháp. Bạn thử xem chim con nở ra từ trong một quả trứng nhỏ, khi quả trứng nhỏ chưa tượng thành chim con đã có đầy đủ tất cả, không thiếu gì cả. Bạn đập quả trứng ra, điếm nào là mắt, điếm nào là tai, điếm nào là mỏ, điếm nào là cánh vốn tự nhiên đã có rồi. Con người có bao giờ nghĩ đến vấn đề này chưa? Con người từ khi mới thụ thai, cái phôi thai kia chỉ là một điếm nhỏ xíu, mềm yếu, nhưng cũng có đầy đủ hình thể của toàn bộ con người. Cái này không phải do máy móc chế tạo, nhưng có thể tạo ra sự sinh động như thật. Điều này trong Phật pháp nói: “Đây là tánh đức, đây là bản năng”. Bản năng cùng vũ trụ là một thể, chính bạn lại không biết, muốn đem nó tách ra. Khi tách ra thì vấn đề liền xuất hiện. Nếu bạn hiểu được thì bạn có thể tùy thuận. Cho nên người Trung Quốc gọi là đạo đức. Tại sao gọi là đạo? đạo chính là tự nhiên, là quy luật tự nhiên. Sự vận hành của tự nhiên chính là đạo. Con người từ khi mới thụ tinh đến lúc ra đời là tự nhiên, tuyệt đối không phải do con người chế tạo nên. Con người cũng không cách nào chế tạo được, khoa học kỹ thuật tiến bộ đi nữa cũng không có cách gì có thể tạo ra một con người giống như tự nhiên đã làm.

PV: *Hiện nay đang phát minh kỹ thuật nhân bản con người.*

HT: Không thể, con người đến lúc nhân bản được thì thọ mạng của họ cũng kết thúc, toàn bộ thọ mạng của nhân loại sẽ kết thúc. Tại sao vậy? Nếu con người đi ngược lại tự nhiên mà còn có thể sinh tồn được thì toàn bộ sự vận hành của đại tự nhiên sẽ hủy hoại, lúc này con người trở thành thượng đế tạo nên trời đất vạn vật. Toàn bộ vũ trụ là do nhân tạo, thì không thể gọi đó là tự nhiên nữa. Cho nên không phải đại tự nhiên hủy diệt bạn mà chính bạn hủy diệt đại tự nhiên. Con người và tự nhiên, ai thắng ai? e rằng con người vĩnh viễn không thể thắng nổi đại tự nhiên. Tại sao vậy? Bạn hủy diệt toàn bộ địa cầu, hủy diệt thái dương hệ cũng không thể thắng nổi đại tự nhiên. Cái đại tự nhiên đó có hệ Ngân Hà, bên ngoài hệ Ngân Hà còn có hệ Đại Tinh. Con người không có năng lực này. Con người có năng lực hủy diệt địa cầu (điều này con người làm được rồi) nhưng hủy diệt Thái Dương Hệ vẫn chưa làm được, hủy diệt hệ Ngân Hà e rằng khó khăn hơn, huống hồ gì những hệ sao rộng lớn hơn so với hệ Ngân Hà, không biết có bao nhiêu mà kể. Trong Phật pháp nói đó là Tam thiên đại thiên thế giới. Nhưng tam thiên đại thiên thế giới vẫn chưa phải là đại vũ trụ, vẫn chưa phải là toàn bộ vũ trụ, mà chỉ là một điếm nhỏ trong vũ trụ.

Đài truyền hình trích đoạn video thuyết pháp của HT. Tịnh Không: Người phương Tây hiện nay cũng dần dần giác ngộ, có nhiều người cũng đang nghiên cứu việc này rất nghiêm túc. Nếu như ngày nay tất cả đều muốn lấy khoa học làm căn cứ, không hợp với khoa học thì không tin, thì thử nghĩ xem khoa học đến nay có lịch sử được bao nhiêu năm? Nhiều lắm cũng không quá 300 năm, con người trước đây 300 năm sống như thế nào vậy? Không có khoa học. Họ sống như thế nào? 300 năm trước có ôn dịch, trong lịch sử Trung Quốc có ghi lại việc này, và những bài thuốc, những phương pháp cứu người đó đều không có căn cứ khoa học. Chúng ta hoàn toàn không phản đối khoa học, chúng ta tôn trọng khoa học, nhưng khoa học hiện nay còn có rất nhiều chỗ chưa được phổ cập đến, chưa phát hiện được. Ngành y dược Trung Quốc phát minh sớm nhất, ít nhất đã có lịch sử 5.000 năm. Kinh nghiệm 5.000 năm này đã là điều không thể tưởng tượng nổi. Người Trung Quốc thật đáng thương vô cùng, từ cuối đời nhà Thanh đã mất đi lòng tự tin dân tộc. Nguyên nhân dẫn đến các tai họa của Trung Quốc là do điều này. Nguyên nhân ôn dịch bị chết người rất nhiều người là từ đâu? vì không tin y dược của Trung Quốc, đánh mất đi lòng tự tin dân tộc, mất hết lòng tin đối với những thứ của tổ tông mình truyền lại. Theo nhân quả thì kết quả của điều này là họ phải hứng chịu, vì đây là đại bất hiếu. Tổ tông không phải không thương yêu con cháu, mà ngược lại họ đã giữ lại những thứ tốt nhất cho bạn, bạn không tin thì vô phương. Bạn còn muốn vứt bỏ nó, còn muốn tiêu diệt nó, thì cái tội này rất nặng. Trước đây tôi đọc sách cổ, đối với việc này tôi cảm thấy rất kỳ lạ, mỗi một triều đại đều có cách tân đổi mới, nhưng tại sao giáo dục không hề biến đổi? Cương lĩnh xử thế đối nhân tiếp vật cũng rất đơn giản: “ngôn trung tín, hành đốc kính”, các bạn thử nghĩ có tốt không? Lời nói phải thành thật. Người đời nay đều là lừa người, thật sự đều là vọng ngữ, hai lời, ác khẩu, thù dật. Hầu như nền giáo dục của Trung Quốc từ xưa đến nay đều là không hợp với khoa học. Hiếu, đễ, trung, tín không hợp khoa học, giữa con người với con người luôn tôn trọng lẫn nhau, kính yêu lẫn nhau không hợp khoa học, khoa học hoàn toàn ngược lại những điều này. Thế giới này trở thành thế giới gì vậy? Xử sự chánh nghĩa, không mưu cầu lợi ích, điều này dứt khoát không hợp khoa học. Khoa học thì nói lợi hại, còn nhà nho thì nói đạo nghĩa, chỉ cần hợp đạo nghĩa, không nói đến lợi hại. Cho nên cổ thánh tiên hiền có thể quên mình vì người, đối đãi với người có thể “Điều mình không muốn chớ áp đặt cho người” (“Kỷ sở bất dục vật thi ư nhân”), những lời giáo huấn này đều sai cả sao?

Quả thật khoa học dạy chúng ta cạnh tranh, đấu tranh, chiến tranh, mãi mãi ở chữ tranh, tranh suốt đời, đến chết vẫn không hết tranh, đời sống luôn ở trong đau khổ. Giáo dục của Nho, Phật, thánh hiền dạy bạn sống trong đời sống hạnh phúc, sống trong sự bình an. Nhưng ngày nay nói bình an thì không có ai hiểu, tại sao vậy? vì họ chưa bao giờ được sống đời sống bình an, họ chưa hề thấy qua, chưa hề nghe đến thứ gọi là vui đạo luân thường. Những thứ họ thấy, họ nghe đều là cạnh tranh, đấu tranh, chiến tranh, luôn luôn muốn chiến thắng tất cả, thắng không nổi thì thất bại, vậy thì biết làm sao?

HT: Năm năm trước, Tổng đốc hàng không vũ trụ Mỹ đã công bố một báo cáo về vật chất, nói rằng vật chất là từ trong cái không mà sinh ra có. Hiện nay khoa học đã phát hiện vật chất không phải thật sự tồn tại, là từ không sinh ra có. Tuy vật chất được sinh ra từ không, nhưng thời gian tồn tại của vật chất này rất ngắn, cơ hồ như vừa sinh ra thì đã bị diệt rồi. Chúng ta thường nói: sinh diệt đồng thời, đây là cách mô tả gần với thực tế nhất. Những hiện tượng vật chất mà chúng ta nhìn thấy là tương tượng tục của hiện tượng này, giống như chúng ta xem phim, xem hình vẽ trên màn ảnh rộng. Trước đây tôi đã từng chơi loại chụp ảnh có loại phim 16 cm, tôi thích chơi thứ này, cứ một giây có 24 hình, nó có hai tốc độ, tốc độ chậm là 18 phim, một giây thay đổi 24 lần, ống kính đóng mở 24 lần. Tốc độ của vũ trụ của chúng ta là bao nhiêu? Phật đã dạy trong “Kinh Nhân Vương” là: “1/60 của cái khảy móng tay là một sát na, trong một sát na có 900 lần sinh diệt”. Nói cách khác, cái khảy móng tay này của tôi, tốc độ khảy nhanh một chút thì khảy được 4 lần, là 4 nhân 60, lại nhân cho 900, là vừa đúng 2 nhân cho 180.000, tức là 216.000 lần. Vậy thì chúng ta giống như chiếu phim vậy, một giây chiếu 216.000 tấm phim, bạn có thể thấy được nó là giả không?

Cho nên nói vật chất không tồn tại. Những thứ chúng ta thấy là tương tượng tục, chúng ta hoàn toàn không thấy được chân tướng. Phật pháp đã dạy chúng ta là người nào nhìn thấy được chân tướng? trong đại thừa giáo nói là Bát Địa Bồ Tát. Bát Địa Bồ Tát thì thiền định rất sâu cho nên các ngài cũng có thể nhìn thấy sự sinh diệt cực kỳ ngắn ngủi.

PV: Ý của Thầy là nếu không phải vĩnh hằng bất biến thì nhất định là có sinh diệt?

HT: Vâng, có sinh diệt.

Đài truyền hình trích đoạn video thuyết pháp của HT. Tịnh Không: *tôi nghĩ mọi người chắc chắn đều đã xem phim rồi, hình ảnh ở trước mắt chúng ta xem có lỗi gì không? Không hề có lỗi. Đó chỉ là hình ảnh, không phải người thật đang biểu diễn. Thế nhưng tại sao hình ảnh này cảm động được tình cảm của bạn? Bạn bị nó sai khiến? Bạn thật đáng thương quá! Nó không hề có lỗi, lỗi là ở chính bạn, chẳng qua nó chỉ là hình ảnh mà thôi, là mộng huyễn bèo bọt, là giả chẳng phải thật, chỉ có một cái màn bạc, phần lớn là dùng vải trắng làm nên, không phải người thật. Bạn bị nó mê hoặc, bạn đã bị lừa rồi! Bạn đi khởi tâm động niệm, bạn đang ở đó tạo nghiệp. Người thật sự sáng suốt biết đây là mộng huyễn bèo bọt. Nếu bạn biết những hình ảnh này là giả, thì sẽ hiểu được toàn bộ những thứ trên toàn bộ thế giới này đều là giả, không có gì là thật cả. Trong “Kinh Kim Cang” đã nói: “Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng. Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh”. Nếu bạn nhập được vào cảnh giới thấy cũng tốt, nghe cũng tốt, tâm của bạn thanh tịnh, như như bất động, không nhiễm bụi trần thì không còn tạo nghiệp nữa, tâm địa thanh tịnh, từ bi.*

PV: *Hiện nay khoa học kỹ thuật phát triển tốc độ cao, mọi người tin vào nhà khoa học, cho khoa học là đại biểu cho trí tuệ cao nhất của nhân loại. Theo thầy thì cái đại*

biểu cho trí tuệ cao nhất của nhân loại này đã nhận thức được chân tướng vũ trụ bao nhiêu phần trăm?

HT: Chưa hề đạt được, vĩnh viễn ở con số không. Chúng ta chưa hề tiến bộ.

PV: Chưa đạt được 1/100?

HT: Chưa đạt được. Tại sao vậy? ông Lương Súc Minh có học Phật, ông biết trong giáo lý đại thừa nói lục đạo, trong lục đạo thì trí tuệ của loài người không bằng thiên nhân. Thiên nhân thông minh hơn chúng ta, thiên nhân có thần thông, thiên nhân có ngũ thông, chỉ không có lậu tận thông, còn những thứ khác đều có. Họ có thể bay nhảy biến hóa, họ có thể phân thân, mạnh hơn nhiều so với năng lực của chúng ta. Trí tuệ trong nhà Phật nói: là thiên định, nhà khoa học không có định. Định sinh tuệ, tuệ mới có thể giải quyết vấn đề. Giải quyết vấn đề là tự nhiên, là bản năng. Cho nên Phật nói, tất cả chúng sanh đều có trí tuệ đức tướng như lai. Đây là bản năng, không cần học, chỉ cần trừ sạch chướng ngại. Người hiện nay tính tình xốc nổi, khiến cho bản năng của mình hoàn toàn bị chướng ngại. Nhà khoa học họ chưa rời bỏ vọng tưởng, chưa rời bỏ phân biệt, chưa rời bỏ chấp trước nên đối với chân tướng của vũ trụ họ không cách gì có thể hiểu nổi.

PV: *Vậy việc tôn sùng khoa học này, theo thầy thì đó là gì?*

HT: Trong kinh Phật có khoa học. Trong kinh Phật đều nói về thế giới vi mô, thế giới vĩ mô (hiện nay nói là vật lý thiên văn, vật lý lượng tử) còn tỉ mỉ, còn kỳ diệu hơn so với nhà khoa học. Nhà khoa học nói thế giới vi mô, trong đó nói đến hạt “Quart”; còn Phật dạy cho chúng ta, trong hạt “Quart” có thế giới. Điều này nhà khoa học còn chưa phát hiện. Thế giới đó cũng lớn như thế giới bên ngoài, sau khi nhập vào cảnh giới đó thì không còn lớn nhỏ. Nói cách khác, giữa vũ trụ với nhau không có đối lập. Điều này con người không hiểu. Vũ trụ không có đối lập, không có đối lập mới là tự tánh của bạn, tự tánh của bạn vốn dĩ không có đối lập. Khi không còn đối lập thì bạn có thể thông suốt tất cả vũ trụ. Đối lập là gì vậy? Đối lập là do vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của bạn dựng nên, tự bạn làm hạn chế chính mình.

Đài truyền hình trích đoạn phim tư liệu với nội dung như sau: *Trong hạt Quart có thế giới, trong một hạt vi trần mà vẫn có một đại thiên thế giới, ai có thể hiểu cho nổi điều này? xin mời mọi người nghe giọng đọc dưới đây:*

“Vị này chính là nhà vật lý nổi tiếng trên thế giới đã 85 tuổi từng nhận được giải Nobel vật lý, tiến sĩ Dương Chấn Ninh. Đây là buổi nói chuyện của ông tại Trường Đại học Thanh Hoa, ông nói: ‘trong một hạt cát có thế giới, trong một đóa hoa có thiên đường. Nắm trong tay vô cùng vô tận, vĩnh hằng bất biến là sát na thời gian’. Cảm nhận như vậy ngay cả thi nhân cũng chưa từng có. Đây là cảm nhận gì vậy? là sự cảm nhận trang nghiêm, là sự cảm nhận linh thiêng, là cảm giác khiếp sợ khi lần đầu tiên nhìn thấy bí mật của vũ trụ. Và tôi nghĩ cảm giác khiêm khuyết này đúng là kiến trúc sư của

kiến trúc Ca Đức Thúc. Khi họ thiết kế kiến trúc Ca Đức Thúc, họ muốn ca ngợi vẻ đẹp cao cả, vẻ đẹp tâm hồn, vẻ đẹp tôn giáo, là cái đẹp trên hết, cảm ơn quý vị.”

HT: Phật pháp có khoa học kỹ thuật cao, Phật pháp nói đến tốt cùng. Hiện nay nhà khoa học cũng biết rồi. Phật nói thời gian và không gian là giả, không phải thật. Nếu bạn có thể đột phá được duy thức này thì thời gian không còn nữa, bạn có thể nhìn thấy quá khứ, quá khứ 2.000 - 3.000 năm ở đâu vậy? là ngay trước mắt, giống như bạn xem hình ảnh trong ti vi ngay trước mắt.

PV: *Thực sự có thể nhìn thấy sao?*

HT: Thực sự có thể nhìn thấy, con người có thể quay về quá khứ.

PV: *Tôi muốn quay về đời Đường thì có thể về?*

HT: Vâng, là có thể về ngay.

PV: *Phương pháp chính là: giới, định, tuệ?*

HT: Là giới định tuệ. Tôi tin Trí Giả Đại sư không lừa người. Khi ngài giảng “Kinh Hoa Nghiêm” thì ngài đã nhập định. Trong định ngài quay về thời đại của Phật Thích Ca Mâu Ni. Lúc đó Phật Thích Ca Mâu Ni đang giảng “Kinh Hoa Nghiêm” ở núi Linh Khứu, ngài đã ngồi đó nghe giảng. Sau khi quay lại thì nói với mọi người là hội Linh Sơn hiện nay vẫn chưa giải tán. Đó không phải là chưa giải tán mà chính là cái không gian đó nó chuyển đến hiện nay. Cho nên khi đột phá được thời gian thì không gian cũng có thể đột phá, đột phá được không gian thì không còn cự ly. Chúng ta ngày nay muốn ra ngoài vũ trụ thì phải phát minh nào là phương tiện giao thông. Nhưng Nếu đột phá được không gian, thời gian thì mặt trăng ở chính ngay chỗ này, thế giới Cực Lạc cũng ở chỗ này nên không cần phương tiện giao thông nữa. Hiện nay khoa học còn cách chỗ này rất xa. Khoa học trong kinh Phật là rất phổ thông, không phải là cao cấp.

Đài truyền hình trích đoạn phim tư liệu với nội dung: *Nếu như bạn hỏi, trong lịch sử, sự sống mấy tỉ năm có ý nghĩa gì? Thì tôi phải nói với bạn rằng, tỉ năm trước, trên địa cầu hình thái sự sống cao cấp nhất là sâu bọ; trước đây 3 tỉ năm, hình thái sự sống cao cấp nhất trên địa cầu là vi khuẩn. Sự sống cao cấp nhất trên địa cầu hơn 100 triệu năm trước là sâu bọ và vi khuẩn, hơn 100 triệu năm trở lại đây mới xuất hiện loài người chúng ta. Hiện nay khoa học mà loài người sáng tạo sẽ là gì? Nhà khoa học càng vĩ đại, họ càng có nhận thức sáng suốt. Nếu đem cái được cho là khoa học kỹ thuật phát triển tốt bực vẻ vang của ngày nay đặt vào trong không gian thời gian của vũ trụ bao la thì vô cùng nhỏ bé và ấu trĩ. Loài người không nên ngu muội vô tri, cũng dứt khoát không nên mê tín khoa học. Một nhà khoa học nói: “Cho nên chúng ta cần phải tự hỏi lòng mình: chúng ta đem thành tựu của bản thân như thế để tự hào nhưng dưới quan điểm của sự sống vũ trụ rốt cuộc chúng ta đang ở vị trí nào? Nếu như sự sống của đại đa số thực sự tồn tại thì quan hệ của chúng ta so với chúng ta sẽ giống như chúng ta trên*

địa cầu so với sâu bọ vậy. Đây hoàn toàn không có ý vùi dập mà chỉ là kiến nghị, kinh nghiệm vĩ đại nhất của loài người vẫn chưa đến đâu cả”.

“Không nên sai lầm cho rằng, giới khoa học là khoa học”, một nhà khoa học khác nói.

PV: Như vậy có phải thầy kiến nghị những nhà khoa học lớn đó cũng nên xem kinh Phật phải không ạ?

HT: Khi giảng kinh tôi cũng thường hay kiến nghị, hy vọng khi họ học khoa học, thì nên học trong kinh Phật. Hơn nữa tốt nhất là đến thế giới cực lạc mà học với Phật A Di Đà. Phật A Di Đà là nhà khoa học lớn nhất trong vũ trụ.

Đài truyền hình trích đoạn phim tư liệu với nội dung: Người ta tin nhà khoa học là người có trí tuệ nhất, vậy những nhà khoa học này nhìn nhận về tôn giáo cao sâu này như thế nào?

- David Albert - giáo sư khoa triết học vật lý Trường đại học Columbia Hoa Kỳ nói: “Thượng đế giống như một mật danh, đại biểu cho sự thể nghiệm của chúng ta đối với thế giới này, có những điều siêu việt, cao cả”.

- Phúc Lai Đức A Lan Ốc Nhĩ Phu - Nhà khoa học vật lý nói: “Tôi không biết thượng đế là gì cả, nhưng tôi có sự thể nghiệm thượng đế là gì. Cái được gọi là thượng đế là thực sự tồn tại, mặc dù tôi không biết định nghĩa thượng đế như thế nào. Xem thượng đế là một người hay một việc nào đó, thật ra tôi làm không được. Bảo một người giải thích thượng đế là gì cũng giống như bảo một con cá đang bơi trong dòng nước giải thích nước là gì vậy”.

- Uy Liêm Mẫu Đế Lặc - giáo sư Trường Đại học Tư Thân Phúc nói: “Thượng đế là sự trùng điệp của mọi sự vật, mọi tinh thần”.

- Ai Mễ Đặc - giáo sư Trường Đại học Áo Lí Căn, chuyên viên nghiên cứu cao cấp viện khoa học lượng tử nói: “Cảm ơn tâm linh, tâm linh chúng ta có thể thực sự lựa chọn nơi chốn. Khi tư tưởng của một người nào đó đã phát sinh chuyển biến như vậy, chúng ta nói họ đã thông suốt. Đáp án duy nhất hợp Logic và có ý nghĩa đã chứng minh ý thức là cơ sở của mọi sự sống”.

- Giáo sư Uy Liêm Mẫu Đế Lặc nói tiếp: “Một ngày nào đó chúng ta cũng sẽ đạt đến cảnh giới thiêng liêng, giống như Phật tổ và chúa Jé-su mà chúng ta đã từng thấy trong lịch sử”.

- Ramtha - giáo sư hàng đầu và là người sáng lập ra trường mẫu giáo Ramtha nói: “Không tồn tại việc thượng đế phán định nhân loại có tội, mỗi người là thượng đế”.

- Stephen Hawking - nhà vật lý và nhà vũ trụ học nói: “Nhưng vũ trụ vận hành như thế nào? Chúng ta hoàn toàn không đủ điều kiện để giải thích nó tồn tại ra sao. Muốn tìm ra đáp án của vấn đề này thì phải nhìn thấu qua tâm của thượng đế”.

- “Tôn giáo còn cao hơn cả triết học và vật lý, lẽ nào bạn cũng tin sự trừng phạt thiện ác của con người”, một người nói.

- “Nếu như các bạn đồng ý những điều tôi vừa nói là có lý, tức là vật lý học quả thực được xây dựng trên kết cấu rất đẹp, thì sau đó sẽ phát sinh ra một vấn đề là tại sao có kết cấu đẹp như vậy? Những kết cấu đẹp này khiến bạn sau khi hiểu được rồi sẽ cảm thấy là kết cấu này càng chuẩn xác, càng kỳ diệu thì càng không ngẫu nhiên. Tại sao có điều này vậy? Đây là vấn đề mà tôi nghĩ khoa học không thể giải quyết. Tôi nghi ngờ triết học cũng không thể giải quyết. Có phải tôn giáo có thể giải quyết những vấn đề này không? Điều này tôi nghĩ phải xem bạn hỏi ai, có người cho rằng tôn giáo cũng không thể giải quyết, nhưng chúng tôi biết, có rất nhiều người cho rằng tôn giáo có thể giải quyết được”, tiến sĩ Dương Chấn Ninh nói.

Đài truyền hình trích đoạn video thuyết giảng của HT. Tịnh Không: Phật A Di Đà là một danh hiệu. Danh hiệu gì vậy? là danh hiệu của chân tâm bản tánh của chúng ta chứ không phải của người khác. A Di Đà Phật là tiếng Phạn, nếu dịch qua ý nghĩa của tiếng Trung Quốc thì “A” dịch là Vô, “Di Đà” dịch là lượng, “Phật” dịch là giác, trí. A Di Đà Phật nghĩa là trí tuệ vô lượng, giác ngộ vô lượng. Trí tuệ vô lượng, giác ngộ vô lượng vốn có đầy đủ trong chân tâm bản tánh của chúng ta, không phải đến từ bên ngoài. Giữ tâm tốt, nói lời hay, làm việc tốt, làm người tốt là những tiêu chuẩn của tâm lý và hành vi mà người học Phật và tu hành phải tuân theo, là cách nghĩ và cách làm để sửa đổi bản thân. Nhất tâm chuyên niệm A Di Đà Phật sẽ lìa khổ được vui và khiến cho những chúng sanh khổ nạn khác cũng phá mê khai ngộ, lìa khổ được vui, lúc lâm chung có thể vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc, không còn bị khổ trong lục đạo luân hồi nữa.

Có người hỏi: rốt cuộc thế giới Cực Lạc là ở đâu? Chúng tôi hiện nay đi máy bay bay về phương Tây, bay khoảng hai mươi mấy giờ lại bay trở về mà không có tây phương. Tây Phương mà Phật nói không phải là phương tây của trái đất chúng ta, mà là phương tây của hệ Ngân Hà. Trong Kinh A Di Đà đã nói: “Từ đây qua tây phương, cách đây 10 vạn ức cõi Phật có thế giới tên là Cực Lạc, có Phật hiệu là A Di Đà hiện đang thuyết pháp”.

Đài truyền hình trích đoạn phim tư liệu có nội dung: Thế giới Tây Phương Cực Lạc ở phía tây của hệ Ngân Hà, cách xa chúng ta đến 10 vạn ức cõi Phật, hiện nay chỉ nói riêng khoảng cách 10 vạn ức này có khả năng tồn tại trong thực tế không? Câu trả lời của nhà khoa học là hoàn toàn có thể?

“Trong phạm vi vũ trụ mà chúng ta có thể quan sát được, tổng cộng đếm được ước khoảng 100 tỉ ngôi sao, có rất nhiều ngôi sao. Hai phần ba thiên thể và hành tinh trong vũ trụ, thậm chí trên đó có thể có sinh vật tồn tại. Thời gian tồn tại của chúng nhiều hơn mấy tỉ năm so với trái đất. Nếu bạn muốn hỏi điều gì đại biểu cho lịch sử phát triển của sinh vật mấy tỉ năm? Tôi có thể trả lời bạn thế này: một tỉ năm trước, sinh vật cao cấp nhất trên trái đất là giun. Thử tưởng tượng nếu một nơi trong không gian xa xôi có sinh vật tồn tại, họ so với chúng ta cũng giống như chúng ta so với giun trên trái đất vậy. Tôi nói như vậy hoàn toàn không có ý hạ thấp loài người. Tôi chỉ muốn chỉ ra, nếu chúng ta muốn thể nghiệm thành tựu vĩ đại nhất của nhân loại thì còn phải đi thêm một bước rất xa”, nhà khoa học nói.

HT: Thực sự tin rằng quả thực có thể giới Tây Phương Cực Lạc, có Phật hiệu A Di Đà và có tâm muốn về thì tự nhiên sanh về đó. Chúng ta niệm Phật vãng sanh, vậy ai đến thế giới Tây Phương Cực Lạc để thọ sanh? Không có sanh tử. Chúng ta đi dần đến, cái thân phàm tục này tiêu rồi thì không cần nữa, thần thức của ta sẽ đi dần đến thế giới Cực Lạc. Thần thức của chúng ta rời khỏi thân xác của mình, trong nháy mắt liền đến ngay. Khi bạn lâm chung nhất định không hề có bệnh khổ, đoán biết được giờ đi, và đi rất tự tại. Đến thế giới Tây Phương Cực Lạc chúng ta đổi cái thân khác, hóa sanh từ trong hoa sen, tướng hảo quang minh hoàn toàn giống như Phật A Di Đà. Trong kinh chúng ta thấy thế giới Tây Phương Cực Lạc đương nhiên là sạch sẽ, không nhiễm bụi trần. Trong tâm cần gì chỉ nghĩ đến liền có ngay. Ta muốn ăn, vừa nghĩ đến thì những thức ăn liền hiện ngay trên bàn và đều là những thứ mà mình thích ăn. Nếu không muốn ăn thì những thứ này liền biến mất, sạch sẽ, không cần phải dọn dẹp. Đây đích thực gọi là tịnh độ. Mọi vật chất đều tùy theo ý niệm mà sinh ra, khi không cần dùng thì tự nhiên biến mất. Chúng ta nghe những điều này cảm thấy giống như là rất thần kỳ, nhưng thực ra hiện nay các nhà khoa học đã biết được là điều đó có thể xảy ra. Hiện nay các nhà khoa học làm không được nhưng họ hiểu là có các khả năng này. Đây chính là sự chuyển biến giữa năng lượng và vật chất.

Đài truyền hình trích dẫn video thuyết pháp của HT. Tịnh Không: Ngày nay khoa học gia hiểu được nguyên lý này, nhưng không biết cách thức biến năng lượng thành vật chất. Ở Tây Phương Cực Lạc, nếu chúng ta không cần dùng thì vật chất liền biến thành năng lượng, vật chất sẽ biến mất. Đạn hạt nhân là căn cứ trên đạo lý này mà phát minh. Vật chất có thể chuyển biến thành năng lượng, nhưng làm thế nào biến năng lượng thành vật chất thì nhà khoa học vô phương. Cho nên thế giới Tây Phương Cực Lạc là khoa học tuyệt vời, nhà khoa học của thế giới chúng ta hiện nay không thể sánh với thế giới Tây Phương Cực Lạc.

PV: *Có người lo lắng, những kiến nghị này của thầy có thể sẽ phá hoại khoa học, nếu như những nhà khoa học đều xem kinh Phật thì có ảnh hưởng gì đến sự phát triển của khoa học không?*

HT: Không hề, dứt khoát sẽ nâng cao.

PV: *Chỉ có tốt chứ không hề xấu?*

HT: Không hề xấu, vì họ rất thông minh, thông minh hơn người bình thường.

PV: *Vì điều mà Phật pháp trước sau đều nhân mạnh là nhân ái?*

HT: Đúng, Phật pháp không hề phá hoại bất cứ điều gì, nếu có phá hoại là không phải Phật pháp. Vì sao vậy? Điều Phật pháp nói hoàn toàn là tánh đức. Tánh đức là viên dung, trong tánh đức như tôi vừa mới nói là không có đối lập. Không có đối lập làm sao phá hoại được? Phá hoại trước tiên phải đối lập, tôi phải tạo nên đối tượng mới có thể phá hoại nó. Phật pháp nói, toàn bộ vũ trụ là một thể. Cho nên sau khi bạn thực sự hiểu và khế nhập, bạn sẽ dùng tâm chân thành thương yêu tất cả mọi người, mọi vật, bạn sẽ thực sự hy sinh phụng hiến, sẽ phục vụ vì mọi người, bạn sẽ không làm tổn hại họ. Nếu như bạn làm tổn hại họ là bạn hoàn toàn không hiểu gì về Phật pháp.

Đài truyền hình trích đoạn video thuyết pháp của HT. Tịnh Không: Tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới là chính mình. Có một nguyên lý nguyên tắc căn bản trong Phật pháp là: “Tâm, Phật, chúng sanh không hề sai biệt”. Nói một cách thông thường là tâm của bạn, Phật và tất cả muôn sự muôn vật trong trời đất là hoàn toàn không có gì khác biệt về bản tánh. Nó vốn là một chỉnh thể không thể tách rời. Cách nói cực kỳ cao sâu và khó hiểu này ai có thể hiểu và tin được chứ? Vạn vật trong trời đất, nó là nó, ta là ta, heo là heo, máy bay là máy bay, làm sao có thể gọi là một được chứ? Nhưng hiện nay những nhà khoa học lại một lần nữa đã nghiên cứu chứng minh được sự thực đúng là như vậy.

Đài truyền hình trích đoạn phim tư liệu với nội dung: *Kiệt Phu Lợi Tát Đình Nặc Phu - giảng sư tâm lý học Trường đại học Harvard, giảng sư vật lý học Trường Đại học Da Lỗ nói: “Là một, nó là một hạt tử. Tôi không thể xác tín là có con người hay không, vì điều này thật khủng khiếp, vì tôi nghĩ tôi hoàn toàn không cho rằng người ta sẽ thực sự tin nó. Tôi quyết không nói vì nếu tôi nói thì mọi người sẽ nói: Anh đang nói khoác; hoặc là họ sẽ nói: những nhà khoa học bị ngớ ngẩn cả rồi. Nếu cho rằng nó là sự thần bí thì bạn hoàn toàn không thể hiểu được, không thể nhìn thấy chỗ quái lạ đó. Một hạt tử, cùng một lúc ở 3000 vị trí khác nhau, nếu như bạn cân trọng lượng một hạt trong số đó, thì sẽ có được trọng lượng 1/3000 phải không? Trên thực tế là một. Tại sao vậy? Vì nó là một hạt tử, nó là một hạt tử không thể tách rời. Một người hỏi: “Nhưng nếu nó ở vị trí khác nhau, cũng không thể dùng thước để đo trên một hạt?”. Ông trả lời: “Không thể, nó không thể tách rời. Đây là một khái niệm khó hiểu, nó không thể chia cắt ra thành 3000 bộ phận”. Người này lại hỏi tiếp: “Mặc dù xem ra giống như thế ấy?”. Ông trả lời: “Vâng. Có thể bạn ở đó nhìn thấy nó nhưng trên thực tế bạn không thể nhìn thấy 3000 bản, bạn có thể nhìn thấy 1, 2, 3 hoặc là 4 bản được đơn giản. Nếu như bạn lên mạng tìm, bạn có thể nhìn thấy có liên quan đến những bức*

ảnh này, bạn sẽ nhìn thấy những điểm nhỏ này đang trôi lơ lửng trong không gian, những cái này là bộ phận khác nhau của một vật thể, chúng không thể tách rời, chúng không phải 4 hay 6 vật thể khác nhau, mà nó là một hàm số sóng, một vật thể”. Người này hỏi tiếp: “Thật là khiến người ta đau đầu phải không? Vì chỉ cần bạn nghĩ đến nó, bạn sẽ nói: đợi, đợi, đợi, không, không, không, chúng ở đây, ở đây, ở đây. Cho nên thấy hiển nhiên là 1 cái, 2 cái, 3 cái”. Ông trả lời: “Không phải, bạn không thể tách một cái ra khỏi những cái khác. Nếu như bạn có ý tách một cái ra khỏi những cái khác thì toàn bộ những thứ này sẽ biến mất”.

- Dịch Ân Lai Đình - nhà khoa học cao cấp viện nghiên cứu khoa học nguyên tử nói: “Có vẻ bình thường thì hai vị trí này trong không gian là tuyệt đối, là tách rời nhau, vĩnh viễn không thể gộp chung, nhưng thực tế điều này không đúng, trong những tầng mức sâu nào đó mà mắt thường chúng ta không nhìn thấy, trong không gian thì hai vị trí này là giống nhau, chúng cùng tồn tại cộng sinh”.

- Ước Hàn Ha Cách Lâm - ông tốt nghiệp Trường Đại học Harvard, từng làm việc tại trung tâm nghiên cứu hạt nhân Âu Châu, hiện nay là giáo sư vật lý đại học Thánh Hiền, viện trưởng học viện khoa học kỹ thuật công cộng nói: “Sự chân thực ở tầng mức sâu nhất do những nhà khoa học và triết học nêu rõ là cơ sở hiện thực thống nhất. Nhìn sự tồn tại của thế giới ở mức sâu nhất, thì bạn và tôi là một thể”.

Đài truyền hình trích đoạn video thuyết giảng của HT. Tịnh Không: Khi nào chúng ta chuyển từ tự ngã sang “Một Thể”, khi nào có tiềm ý thức, khi nào có tri thức “Một Thể” vượt tự ngã, thì ta có thể ảnh hưởng mọi người và môi trường xung quanh ta, ta có thể ảnh hưởng không gian của mình, ta có thể ảnh hưởng đến tương lai, ta phải có trách nhiệm với tất cả mọi thứ, ta và mọi vật xung quanh không thể tách rời, chúng là bộ phận của ta, ta và tất cả mọi thứ đều liên hệ với nhau, ta không cô đơn. Tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới vốn dĩ là một thể. Thực sự hiểu được đạo lý này, chúng ta sẽ tự nhiên sinh ra tâm cung kính đối với mọi người, mọi việc, mọi vật, tôn trọng lẫn nhau, thương yêu lẫn nhau, hỗ trợ và hợp tác lẫn nhau.

Đài truyền hình trích đoạn phim tư liệu với nội dung: Thế giới này không những là một thể, hơn nữa cũng hoàn toàn không phải thực sự tồn tại, mọi vật chất là không, Mọi thứ đều là do sự dao động của sóng tạo nên, nó là không. Hoặc giả dùng cách miêu tả của Phật pháp, vật chất là giả. Kết quả nghiên cứu của vật lý học lượng tử hiện đại và những gì mà Phật pháp đã nói là giống nhau.

“Nhưng bạn không thể không hỏi: ‘Rốt cuộc là sóng gì?’. Trong trường của sóng là gì? Là biển phải không? Không, nó là biển của cả vũ trụ, một đại dương có ‘Tính tiềm tàng thuần túy’, một đại dương tồn tại tiềm tàng, trừu tượng. Chúng ta gọi nó là ‘Trường thống nhất’ hoặc ‘Trường siêu huyền’, chúng ta đích thực được cấu thành như thế”, nhà khoa học nói.

“Ở trường đều dạy chúng ta, thế giới là do vật chất, chất lượng, nguyên tử tạo nên. Nguyên tử tổ hợp thành phân tử, phân tử tổ hợp thành vật chất. Mọi vật đều như thế. Nhưng nguyên tử trên thực tế gần như là không”, một nhà khoa học khác nói.

Vậy vật chất rốt cuộc là gì? Nó bắt nguồn từ sự chấn động của sóng để hình thành nên hạt tử, loài người và mọi vật thể trong vũ trụ bao la. Kết luận của các nhà khoa học và Phật pháp là hoàn toàn giống nhau. Nhà Phật nói: “Nhất thiết pháp do tâm tưởng sanh”, tức là vạn sự vạn vật đều do tâm tưởng sanh. Sự vật không phải do những vật gì khác tạo nên, mà là do cách nghĩ, khái niệm, tin tức tạo nên. “Trên thực tế, vũ trụ cơ bản là không”, nhà khoa học nói.

Đài truyền hình trích đoạn video thuyết giảng của HT. Tịnh Không: Hiện nay các nhà khoa học đã thừa nhận hiện tượng của sóng rồi. Mọi hiện tượng đều là hiện tượng của sóng. Lời nói này có đạo lý, tôi vừa nghe liền đồng ý và nói: không sai tí nào cả. Thật đúng là hiện tượng của sóng, là ảo giác do sóng sinh ra. Trong “Kinh Bát Nhã” nói: “Tất cả pháp hữu vi, như mộng huyễn bèo bọt”, “Phàm cái gì có tướng đều là giả” là nói lên điều này. Cho nên nói tất cả mọi thứ vật chất, thực vật, khoáng vật đều là hiện tượng của sóng. Hiện nay nhà khoa học phân tích rằng phân tử, nguyên tử, điện tử, hạt tử cơ bản đều đang dao động, chúng không dừng, mà luôn động. Động thì sinh ra sóng. Cho nên có vật nào mà không có sóng chứ? Nhà Phật chúng ta không gọi là sóng, nhà Phật gọi là quang, mọi thứ đều có quang. Người học khí công ở Trung Quốc gọi đó là khí, nhà khoa học gọi đó là sóng, tất cả đều là nói đến một hiện tượng, một việc này. Và lại trong các sóng thì sóng tư tưởng là rõ ràng nhất, nổi bật nhất.

Tại sao môi trường vật chất sẽ tùy theo sóng tư tưởng của chúng ta mà thay đổi vậy? Vì sức của sóng tư tưởng rất mạnh, can thiệp vào môi trường làm thay đổi tần số sóng của hiện tượng vật chất này nên nó liền thay đổi. Chúng ta có thể thay đổi tần số của nó, can thiệp nó, quấy nhiễu nó. Nếu như tư tưởng không đúng thì sự quấy nhiễu này sẽ phá hoại hiện tượng tự nhiên, chúng ta liền bị khổ ngay. Hiện nay sự cân bằng sinh thái trên trái đất đã bị phá hoại, khí hậu bất thường, nhiệt độ nước biển tăng cao, sự tan chảy băng ở nam bắc cực. Nguyên nhân là do đâu? Do sóng tư tưởng của chúng ta quấy nhiễu. Sóng tư tưởng này chính là tham sân si. Tham sân si quá nghiêm trọng. Tâm tham thì chiêu cảm thủy tai, tâm sân thì chiêu cảm hỏa tai, ngu si thì chiêu cảm phong tai, tâm bất bình thì có tai nạn động đất. Cảnh tùy tâm chuyển, tất cả pháp từ tâm tưởng sanh. Đây là chân lý. Đạo lý thâm sâu này hiện nay những nhà khoa học vẫn chưa phát hiện.

Nếu chúng ta muốn giúp tất cả chúng sanh thì bắt đầu từ đâu vậy? Từ giáo dục. Cổ nhân biết nhưng người thời nay không hiểu. Cổ nhân xem trọng giáo dục. Trong giáo dục điều quan trọng nhất là dạy bạn có một tư tưởng khỏe mạnh, có một tư tưởng hợp lý, không khởi ác niệm, niệm niệm đều là thiện niệm, tham sân si mạn là vi phạm, là sai lầm. Sai lầm thì sẽ phá hoại sinh thái tự nhiên. Nếu như tư tưởng đúng thì sinh

thái tự nhiên sẽ bình thường, đại đạo lý là như vậy. Những đạo lý này đều có trong kinh Đại Thừa, Phật đã nói rất nhiều, rất tỉ mỉ nên người học Phật gọi đó là Tam Bảo. Người thế gian rất dễ gán cho hai chữ mê tín rồi vứt bỏ nó, không biết nghiên cứu thêm, không biết cái này thực sự có thể giải quyết nguy cơ hiện nay, thực sự có thể giải quyết tất cả tai nạn của chúng sanh.

Niệm Phật có điểm gì hay vậy? Trong tâm chúng ta phát ra sóng tư tưởng, không khởi ác niệm, niệm niệm đều là thiện, niệm niệm đều tương ứng với kinh giáo thì sóng này rất tốt, sóng này gần với sóng của Phật, Bồ Tát. Dù chưa được hoàn toàn tương đồng, nhưng đã rất gần rồi. Điều này trong kinh Phật chúng ta gọi là phù hộ, gia trì, bạn nên hiểu đây là sự tương ứng tần số của sóng tư tưởng. Quả thực có thể giúp ích được. Đây không phải là mê tín mà trong đó thực sự có cơ sở và lý luận khoa học.

Bạn nhất định cần phải nhớ kỹ, dứt khoát không nên thiếu nợ, dứt khoát không nên kết oán. Thiếu nợ là gì? Tức là chiếm đoạt tiện ích của người khác, đó là thiếu nợ. Thiếu nợ phải trả nợ, kết oán phải trả oán. Loại thứ nhất là báo ơn, loại thứ hai là báo oán, loại thứ ba là đòi nợ, loại thứ tư là trả nợ. Người trong một nhà tóm lại không ngoài bốn loại quan hệ này. Nếu như không có bốn loại quan hệ này thì sẽ không trở thành người một nhà. Một người trong đời bạn từng qua lại, bất kể là nhân vật như thế nào, cũng là bốn loại duyên này. Duyên sâu, duyên dày thì thành người một nhà; người duyên cạn, duyên mỏng một tí thì trở thành bạn bè thân thích; duyên cạn và mỏng hơn nữa thì thành người quen biết bình thường. Thậm chí trên đường chúng ta gặp một người, họ chỉ mỉm cười chào chúng ta cũng là có duyên nhưng cái duyên này rất cạn, nếu không có duyên thì họ sẽ không chào bạn. Thậm chí trên đường gặp một người lạ, hoàn toàn không quen biết, họ thấy bạn rất chướng mắt, quắc mắt nhìn bạn cũng là duyên, nhưng cái duyên này rất cạn, có lẽ người này cả đời chúng ta chỉ gặp một lần. Người thường hay làm nhục bạn, phỉ báng bạn, ức hiếp bạn, thậm chí làm tổn hại bạn, đó là báo oán vậy. Còn người lừa tiền bạc của bạn, trộm của cải của bạn, cướp tiền của của bạn, đều là đến đòi nợ vậy. Họ đến giúp bạn kiếm tiền, giúp cho đời sống của bạn được giàu có, đó là trả nợ vậy. Đến báo oán, oán phải hóa giải. Quan trọng nhất, tổng nguyên tắc chính là nhân nhượng. Bạn không phải không có năng lực phục thù, có năng lực này, có năng lực nhưng không trả thù thì đây chính là đức hạnh của bạn, đây chính là sự giác ngộ của bạn. Trong lòng không hề oán hận, rất rõ ràng tường tận, biết cái chướng này của chúng ta đến đây là kết thúc thì hoan hỷ, cũng như là trong quá khứ tôi đã nợ anh, quá khứ tôi ức hiếp anh thì đời này anh lên ức hiếp tôi, có qua có lại là huê rồi, rất hoan hỷ, hết nợ rồi.

Nếu như không tiếp nhận lời dạy của thánh hiền thì tập khí của người bình thường chúng ta chắc chắn sẽ là gì vậy? nhất định sẽ ôm sân hận, hiện nay tôi không có năng lực thì tương lai tôi sẽ trả thù anh, tôi có năng lực thì ngay bây giờ tôi sẽ phản kháng anh. Như vậy thì oan oan tương báo không bao giờ dứt, không phải chỉ trong đời này. Hiềm khích trong đời này thì đời sau càng nghiêm trọng hơn, mỗi đời một nghiêm trọng

hơn, hai bên đều đau khổ. Con người không biết chịu thua thiệt, cổ nhân nói: “Thiệt thòi là phúc”, lời nói này không hề sai tí nào cả. Vì thiệt thòi là nghiệp chướng của bạn trước đây đã hết.

Chướng ngại người ta, cản trở người ta, cố ý hay vô ý tổn hại người ta, những việc tổn người lợi mình, thì dứt khoát không nên làm. Bạn lợi mình thì thọ mạng của bạn trong đời này rất ngắn, bạn có được lợi ích bao nhiêu? bạn có thể hưởng thụ được bao lâu? Nhưng tội báo của những việc này là ở tam đồ, ở địa ngục, cái thọ khổ đó không biết là phải tăng lên gấp trăm lần, ngàn lần hay vạn lần. Hà tất phải làm những việc ngu ngốc này.

PV: *Theo như lời chỉ bảo này của thầy, có khả năng địa cầu trên thực tế chỉ là một phôi thai nhỏ phải không ạ?*

HT: Đúng là một điểm nhỏ. Hiện nay nhà khoa học cũng nói, vũ trụ này có một điểm khởi đầu. Hiện nay rất nhiều người tin vào thuyết vụ nổ lớn của vũ trụ, vì trong kính viễn vọng đã quan sát thấy vũ trụ vẫn đang giãn nở không ngừng. Sự giãn nở đó nhất định là hiện tượng của vụ nổ, vụ nổ đó nhất định phải có một điểm, nổ ra từ điểm nào vậy? Cái điểm này nhà khoa học hiện nay cũng đã nói rồi. Họ nói cái điểm này rất nhỏ, chúng ta không thể nào nhìn thấy. Họ có một con số mà tôi không nói được, nhưng cái ví dụ đó tôi nhớ rất rõ ràng. Thí dụ, dùng dao cạo sợi tóc của chúng ta ra, khi cạo ra nó có một mặt phẳng, mặt phẳng rất nhỏ; mặt phẳng này có thể đặt điểm khởi đầu của vũ trụ. Đường kính bằng mặt phẳng của một sợi tóc có thể đặt được một triệu ức, ức, ức điểm khởi đầu của vũ trụ.

PV: *Điều này cũng chính là nói, nhổ một sợi tóc trên đầu chúng ta xuống thì có thể sinh ra nhiều cái vũ trụ như thế?*

HT: Vâng.

PV: *Có khả năng như vậy?*

HT: Có.

Đài truyền hình trích đoạn video thuyết pháp của HT. Tịnh Không: Thời gian, không gian hoàn toàn là giả, không phải thật. Thời gian, không gian được sinh ra từ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Ở đây quý vị cần chú tâm mà thể hội vì rất khó thể hội. Tại sao vậy? Nó không phải là thường thức của chúng ta. Thường thức của chúng ta không thể đạt đến, khoa học không thể giải thích, triết học cũng không thể giải thích. Phật pháp gọi là “Vô trung sinh hữu, nhất thời đốn hiện”. Hiện nay nhà khoa học đã biết nguồn gốc của vũ trụ là nhất thời đốn hiện. Giới thiên văn học thế giới đã chứng thực cách nhìn này, là vũ trụ được sinh ra trong khoảnh khắc.

Đài truyền hình trích đoạn phim tư liệu với nội dung: *Stephen Hawking đã 65 tuổi, ông được vinh danh là nhà vũ trụ và nhà vật lý vĩ đại nhất trên thế giới hiện nay.*

Ông đảm nhiệm chức danh giáo sư cao cấp nhất của Trường Đại học Cambridge của nước Anh. Đó là vị trí mà Newton đã từng đảm nhiệm. Vì cơ thể ông bị tàn tật không thể nói được, nên chỉ có thể mượn máy phát âm điện tử để biểu đạt: ‘Chúng tôi phát hiện trước đây 15 tỉ năm, vũ trụ và thời gian đã ra đời, lúc đó vũ trụ xuất hiện một vụ nổ lớn, phóng thích ra năng lượng sinh ra tất cả vật chất của vũ trụ như hệ sao, hệ ngân hà và trái đất chúng ta, thậm chí là chính bản thân chúng ta. Nhưng có một vấn đề vẫn chưa được giải đáp là rốt cuộc vụ nổ lớn xảy ra như thế nào?’.

HT: Nhưng điều ông ta nói không rõ ràng như Phật giáo đã nói. Bạn thử nghĩ xem, Phật trước đây 3.000 năm, không có những công cụ khoa học nhưng sao có thể nói rõ ràng như vậy? Phật giáo nói không gian và thời gian là giả. Hiện nay nhà khoa học mới khám phá ra, tôi tin rằng họ dùng toán học thì có thể tính ra được, nhưng rốt cuộc làm thế nào có thể quan sát thì vô phương, vẫn chưa có cách.

Einstein - một trong những nhà vật lý hiện đại vĩ đại nhất - đã từng đưa ra suy đoán tương đối nổi tiếng là thời gian và không gian hoàn toàn không tồn tại, nó chỉ là một loại ngộ nhận của con người mà thôi, hơn nữa quá khứ, hiện tại, và vị lai trên thực tế là đồng thời tồn tại. Những kết luận này là hoàn toàn giống như trong kinh Phật đã nói, đó là thời gian và không gian đều là hiện tượng giả. Điều đáng tiếc là do năng lực của khoa học kỹ thuật có hạn nên những kết luận này vẫn không sao dùng thiết bị và thí nghiệm hiện đại chứng minh cho mọi người thấy.

Nhưng trong Phật pháp đã có từ lâu rồi, Phật pháp dùng phương pháp gì vậy? Dùng thiền định. Cho nên khi tôi giảng kinh đã nói tương đối rõ ràng hơn, Phật nói với chúng ta rằng, chương ngại của chúng ta có ba loại lớn: Loại thứ nhất là vọng tưởng, loại thứ hai là phân biệt, loại thứ ba là chấp trước. Ba loại lớn này nếu buông hết rồi thì người này liền được gọi là Phật.

PV: *Lẽ nào con người chính là Phật sao?*

HT: Không sai, con người là Phật. Mọi người không hiểu, không biết Phật là gì là điều này rất tệ hại, con người chính là Phật.

PV: *Rất nhiều người đều hỏi vấn đề này, theo như cách thầy vừa nói thì Phật ở đâu?*

HT: Phật chính là bạn. Người ta hỏi tôi, Phật ở đâu? Tôi liền chỉ vào họ, Phật chính là anh. Anh buông bỏ được vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì anh chính là Phật. Vọng tưởng chưa buông được, chỉ buông được phân biệt, chấp trước thì anh chính là Bồ Tát. Phân biệt cũng chưa buông được, chỉ mới buông được chấp trước thì anh chính là A La Hán. Cả ba cái bạn cũng không buông bỏ được thì bạn là phàm phu trong lục đạo. Phật, Bồ Tát, A La Hán là ba học vị trong Phật pháp, cũng giống như học vị ở trường đại học vậy: Tiến sĩ, Thạc sĩ, Cử nhân.

PV: *Tôi xin phiên dịch một chút, có thể nói là ba cảnh giới của một người được không ạ?*

HT: Là 3 cảnh giới.

PV: *Kỳ thực đó là một người?*

HT: Vâng, là một người. Giống như anh học ở đại học học xong cử nhân rồi, học tiếp lên Thạc sĩ cũng là anh, anh học tiếp lên Tiến sĩ nữa vẫn là anh, hoàn toàn không phải ai khác.

PV: *Không đi học chính là phạm phu?*

HT: Đúng vậy, không đạt được học vị chính là phạm phu. Cho nên từ lý luận trong kinh Phật mà nói, thì phạm phu chỉ khác với Phật có một niệm.

PV: *“Đại tạng kinh” nhiều như vậy cũng chỉ nói đến một việc này?*

HT: Đúng thế, chỉ có một việc này.

PV: *Tức là biến một người phạm phu thành một người cao cấp?*

HT: Bạn vốn là người cao cấp. Hiện nay bạn có ba thứ này thì bạn liền trở thành người hồ đồ.

PV: *Những kinh điển của Phật giáo, những phép tắc, lễ nghi, tất cả đều là quá trình nhằm hồi phục lại bản tánh này chứ không phải thần bí?*

HT: Rất đúng. Thực sự nói thì trong Phật giáo không có phép tắc, lễ nghi gì cả. Phép tắc lễ nghi là do các tổ sư đại đức sau này vì phương tiện mà đặt ra, đặt ra phương tiện dạy học. Phật Thích Ca Mâu Ni khi còn tại thế không hề có những thứ này, trong “Thích Ca phổ” hay “Thích Ca Chuyên” không hề có những thứ này. Phật chỉ hằng ngày lên lớp chỉ dạy, cùng nhau nghiên cứu thảo luận, mọi người có nêu ra vấn đề thì ngài trả lời. Cho nên tu hành là ở cá nhân.

PV: *Theo cách nói của thầy thì bản tánh của tất cả chúng sanh là một?*

HT: Vâng, là một. Điều này trong “Kinh Lăng Nghiêm” có một thí dụ rất hay: bản tánh giống như biển, chúng sanh chúng ta giống như sóng. Biển thì có vô số, vô lượng vô biên cơn sóng. Khi bạn có phân biệt thì sóng và biển khác nhau, khi bạn không có phân biệt thì hoàn toàn giống nhau, sóng chính là biển, biển chính là sóng.

PV: *Là hiện tượng khác nhau?*

HT: Vâng, rất đúng. Trên tướng tuy không giống nhau, nhưng về mặt lý và tánh thì hoàn toàn quán thông. Cho nên các ngài yêu người như chính mình vì biết bạn và tôi là một, không phải hai.

PV: *Thầy có thể tổng kết lại là con người phải làm thế nào mới có thể chung sống với vạn vật tự nhiên, cần phải có mối quan hệ như thế nào được không ạ?*

HT: Là Hòa hòa, giữa vũ trụ với nhau chỉ có một chữ hòa hòa. Nếu như bạn không tùy thuận tự nhiên, bạn muốn cải tạo tự nhiên, nếu bạn muốn con người phải nhất định thắng tự nhiên là phiền phức lớn rồi, phá hoại hòa hòa rồi. Khi phá hoại hòa hòa thì sẽ sinh ra đối lập ngay. Mọi tai nạn đều là do làm trái với tự nhiên.

Trong kinh Đại Thừa Phật pháp thường nói: “Nhất thiết pháp tùy tâm tướng sanh. Sức mạnh của ý niệm của con người không thể nghĩ bàn. Điều này hiện nay khoa học vẫn chưa phát hiện. Ý niệm chính là sóng tư tưởng mà chúng ta thường nói, giống như sóng ánh sáng, sóng điện từ vậy. Nhưng sức mạnh của sóng ánh sáng và sóng điện từ quá nhỏ, như sóng ánh sáng trong một giây nó có thể đạt tốc độ 300.000 km, nhưng sóng tư tưởng của chúng ta khi một ý niệm khởi lên thì có thể trùm khắp vũ trụ, điều này hiện nay chưa có ai phát hiện.

PV: *Sức mạnh của sóng tư tưởng con người có thể vượt qua sức mạnh của bom hạt nhân không?*

HT: Đây là hai loại tính chất khác nhau, bom hạt nhân là hiện tượng vật lý, còn đây là hiện tượng tâm lý. Nhưng hiện nay định công của chúng ta không đủ, tức là buông chưa hết, nếu thực sự buông hết rồi thì tôi tin rằng niệm lực đó giống như công năng đặc biệt có thể ngăn chặn không cho bom hạt nhân nổ. Tôi tin là có năng lực này.

PV: *Thầy nói là sức mạnh của một người hay là sức mạnh của rất nhiều người?*

HT: Sức mạnh của một người. Chỉ cần bạn có thể thực sự buông bỏ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì chắc chắn bạn sẽ có năng lực này, bản năng của bạn sẽ được phục hồi. Chúng ta hiện nay đã mất hết năng lực này, A La Hán hồi phục được một phần ba, Bồ Tát hồi phục được hai phần ba, đến Phật Đà mới hồi phục một cách viên mãn.

PV: *Điều thầy vừa mới nói đến là quan hệ giữa con người và tự nhiên, quan hệ giữa con người với con người. Vậy theo thầy thì quan hệ giữa con người với tôn giáo và lịch sử truyền thống của mình sẽ theo nguyên tắc gì?*

HT: Kỷ niệm tổ tiên. Người nước ngoài thấy điều này rất kỳ lạ, tổ tiên mấy ngàn năm, bạn cũng chưa từng gặp mặt, bạn kỷ niệm họ làm gì? Họ không hiểu là người Trung Quốc vĩnh viễn không quên sự truyền thừa. Điều này là đại đức, ý niệm của sự cảm ơn này rất sâu dày, con người có ý niệm cảm ơn. Trước hết chúng ta hiện nay nói hóa giải xung đột, thúc đẩy xã hội hòa bình an định thì việc kỷ niệm tổ tiên sẽ sinh ra sức mạnh rất lớn, con người sẽ không làm việc xấu, sẽ không có niệm ác. Tại sao vậy? Nếu tôi làm việc xấu sẽ có lỗi với tổ tông, có lỗi với cha mẹ, có lỗi với thầy cô. Sức mạnh này không thể đem sức mạnh của pháp luật thay thế được. Nếu như sức mạnh này không còn nữa thì sẽ làm càn làm bậy, việc ác gì họ cũng có thể làm!

PV: *Rất nhiều người sau khi nghe thầy giảng đã có được sự gợi ý rất lớn. Đạo ở đây chính là quy luật vận hành của vạn vật trong trời đất, còn Đức tức là con người dựa theo quy luật này mà làm. Đây gọi là đạo đức?*

HT: Đúng thế. Bạn dựa theo quy luật này mà làm thì nhất định sẽ được lợi ích.

PV: *Gặp người thì cúi chào, rất có lễ phép, nhưng họ không làm việc theo quy luật vẫn gọi là không có đạo đức?*

HT: Đúng vậy, cái đó không nên.

PV: *Xã hội không làm theo quy luật cũng là một xã hội không có đạo đức?*

HT: Đúng vậy, chính trị quốc gia cũng như vậy. Trước đây thực thi chính sách của quốc gia nhất định phải tương ứng với thiên thời, cái thiên thời này rõ rệt nhất là xuân sinh, hạ trưởng, thu thu, đông tàn. Bạn thấy trước đây, phạm tội tử hình thì đều xử vào mùa thu, dứt khoát không xử vào mùa xuân, vì mùa xuân là mùa tràn trề sức sống nên kỵ nhất là giết chóc.

PV: *Không phù hợp với đạo trời?*

HT: Đúng. Hoàn toàn tương ứng với đạo trời nên người xưa có thể hưởng thụ được sự hòa hợp của thiên nhiên.

PV: *Giả sử như hiện nay trước mặt thầy có bốn vị đại biểu muốn nêu vấn đề với thầy. Vị thứ nhất là hiệu trưởng nhà trường. Theo như phương châm mà thầy đã đề xướng là giáo dục đạo đức truyền thống, có nghĩa là trong nhà trường sẽ không đặt khoa học lên hàng đầu, như vậy phải tiến hành như thế nào?*

HT: Hiện nay lập trường học rất khó khăn, rất nhiều thầy giáo khi gặp tôi đều nói là học trò rất khó dạy! Phụ huynh đến nói với tôi là con cái không nghe lời. Giáo dục là phải bắt đầu từ nhỏ, hiện nay chúng đã lớn rồi, không kịp nữa, thời hạn giáo dục của chúng đã qua rồi. Hiện nay phải dạy như thế nào đây? Hiện nay phải dạy từ tuổi trung niên và người già thì mới có hiệu quả được. Thí như chúng tôi đề xướng “Đệ Tử Quy”. Đây là cái gốc giáo dục của nhà Nho. Căn bản của đức hạnh là hiếu, đễ, trung, tín. Bạn dạy trẻ con thực hiện theo “Đệ Tử Quy”, trẻ nhỏ học rồi, thuộc rồi, hiểu rồi, nhưng chúng không biết làm. Tại sao vậy? vì thấy người lớn không làm, chúng sẽ hoài nghi là người lớn lừa chúng. Giáo dục trước đây tại sao có thể thành công? Vì trước đây có sự truyền thừa tiếp nối, tổ tiên cứ dạy xuống, ai cũng làm được, cha mẹ bạn làm được, ông bà bạn đã làm được, bạn thấy người lớn đều làm được rồi, bạn không thể không tin, bạn sẽ cảm thấy điều này là đúng.

PV: *Trước tiên các bậc làm cha mẹ phải làm?*

HT: Đúng. Cho nên thầy giáo đầu tiên là cha mẹ, giáo dục đầu tiên là thai giáo. Trong lịch sử Trung Quốc nổi tiếng nhất là Tam Thái của nhà Chu, mẹ của thánh nhân

gồm Phu nhân của Thái Vương nhà Chu là Thái Khương, phu nhân của Vương Quý là Thái Nhậm là mẫu thân của Chu Văn Vương, Vợ của Chu Văn Vương là Thái Tự sinh ra Chu Võ Vương, Chu Công. Ba người phụ nữ này là thánh nhân, đều nuôi dạy con trở thành thánh nhân. Cho nên người Trung Quốc thường xưng vợ mình là thái thái là do đây mà ra. Thái thái của tôi chính là thánh nhân của nhà tôi.

PV: *Khi gọi đến liền nhớ đến vấn đề này?*

HT: Đúng, xưng hô như vậy thì còn gì để nói nữa. Cho nên bạn nhất định phải học tam thái của nhà Chu, bạn phải bồi dưỡng con cái của mình thành thánh nhân.

PV: *Hiệu trưởng nhà trường, cha mẹ ở nhà, quan chức trong xã hội, và cuối cùng là nhân sĩ trong giới tôn giáo cùng đưa ra vấn đề giáo dục với thầy, vậy thì có một đáp án chung hay không?*

HT: Câu trả lời của tôi là bắt đầu từ bản thân. Bản thân ta làm không tốt thì ta không có tư cách dạy người khác, vì anh dạy người ta, người ta không nghe.

PV: *Người đến hỏi về giáo dục thì trước tiên mình phải làm tốt?*

HT: Rất đúng. Cho nên trước đây cha mẹ làm được rồi, con của họ không thể nói gì được và chúng đương nhiên làm được. Cha mẹ của chúng là thánh nhân thì con cái sao không phải là thánh nhân chứ! Trên làm dưới noi theo mà! Bạn lãnh đạo một quốc gia, người lãnh đạo quốc gia của bạn là thánh nhân thì thiên hạ thái bình, nhân dân các nơi có phước.

PV: *Nếu như giáo dục không thành công thì lỗi do người thi hành giáo dục?*

HT: Hoàn toàn thất bại. Ngày nay chúng ta gặp đại nạn, nguyên nhân do đâu vậy? Chính là do giáo dục có vấn đề. Ngày nay giải quyết vấn đề của cả thế giới, không có gì khác là làm tốt giáo dục. Làm tốt giáo dục thì vấn đề của cả thế giới sẽ được giải quyết, vấn đề gì cũng giải quyết được.

PV: *Giả như có người nói: Tam cương, ngũ thường, ngũ luân bát đức đều là những thứ của xã hội phong kiến.*

HT: Vì anh cho đó là phong kiến nên cho rằng những điều này không tốt, cho rằng xã hội của chúng ta phải bắt đầu lại, những cái trước đây thầy đều không cần. Thời đại của anh là dân chủ, phong kiến không bằng dân chủ. Quả thực mà nói, tôi tán thành với phong kiến, tôi không tán thành dân chủ. Tại sao vậy? Người phong kiến chịu trách nhiệm, họ hy vọng chính quyền của họ truyền xuống đời đời, họ không dám không làm tốt, nếu họ không làm tốt thì chính quyền của họ sẽ bị người khác thay thế. Ngày nay dân chủ bỏ phiếu tuyển cử, tuyển chọn tổng thống bốn năm, sau bốn năm thì không cho họ làm nữa, họ có thể không chịu trách nhiệm. Họ đã tốn biết bao nhiêu tiền bỏ ra tranh cử thì bốn năm tại chức này họ nhất định phải lấy lại gấp 10 lần, 20 lần, thậm chí cả

trăm lần. Sự sống chết của dân chúng chẳng liên quan gì đến họ cả. Bạn thử nghĩ rất cuộc cái nào tốt?

PV: *Dù là xã hội chủ nghĩa hay tư bản chủ nghĩa, bất kỳ một nhà nước nào, dấu cho đó là xã hội nô lệ thì cũng cần có phép tắc chung này?*

HT: Vấn đề là cần con người tốt. Khổng Tử nói: “Nhân tồn chánh cử, nhân vong chánh tức”, tức là con người phải tốt. Cho nên tôi không coi trọng chế độ chính trị, khi người ta nói với tôi về vấn đề này, tôi liền bảo họ điều này chẳng quan hệ gì cả. Quân chủ cũng tốt, dân chủ cũng tốt, phong kiến cũng tốt, hiện nay chế độ nào cũng tốt, chỉ cần người đó là thánh nhân, thực sự thương yêu mọi người, chân thành đối với mọi người, thực sự hy sinh dâng hiến, làm việc vì trăm họ thì ai cũng tốt. Nếu như kẻ ấy tự tư tự lợi, chẳng quan tâm đến sự sống chết của nhân dân, chỉ quan tâm đến sự giàu sang, địa vị, quyền lợi của mình thì chế độ nào cũng chẳng tốt. Cho nên không phải vấn đề của chế độ, mà là vấn đề ở lương tâm con người. Giáo dục của Trung Quốc không có gì khác, mà chính là dạy bạn luôn giữ cái bổn tánh, bổn thiện này của mình không để cho mất. Nước ngoài tôi không thừa nhận họ có giáo dục.

PV: *Nếu có bốn vị đại biểu ở trước mặt thầy, thầy nói chính họ phải làm tốt thì giáo dục mới có thể tốt. Họ sẽ hỏi thầy, họ phải dựa vào cái gì mới có thể làm tốt?*

HT: Phải làm theo “Đệ tử quy”. Phải bắt đầu làm từ căn bản, “Đệ Tử Quy” gồm 113 điểm, chính là thực hiện luân lý đạo đức. Bạn có thể làm được thì tôi khẳng định bạn đã được giáo dục. Khi chính bạn không làm được, bạn làm cha mẹ mà chính mình làm không tốt thì con cái bạn sẽ học không tốt, bạn dứt khoát dạy không được. Bạn làm thầy mà chưa làm được thì chắc chắn bạn dạy học trò không được. Cha mẹ và thầy cô phải phối hợp. Lúc tôi đi học khoảng chừng 6-7 tuổi, học tư thực. Phụ thân tôi dắt tôi đi, mang theo lễ vật để biếu thầy. Ngay chính gian giữa lớp học là bài vị của Đại Thành Chí Thánh Tiên Sư Khổng Tử, phụ thân tôi đứng trước, tôi đứng sau hành lễ Tam Quy Cửu Khấu Thủ trước bài vị của Khổng Phu Tử. Sau khi lạy Khổng Tử xong thì mời thầy ngồi lên, phụ thân tôi đứng trước, tôi ở phía sau hành lễ Tam Quy Cửu Khấu Thủ với thầy và dâng lễ vật lên. Chúng tôi nhìn thấy phụ thân hành lễ Tam Quy Cửu Khấu Thủ với thầy như vậy, lời thầy bảo có dám không nghe không? Không dám không nghe. Đây gọi là gì vậy? Đây chính là Tôn Sư Trọng Đạo. Đó là họ đã biểu diễn. Sau này tôi mới hiểu là họ biểu diễn cho chúng tôi xem. Cho nên cả đời chúng tôi luôn tôn kính thầy, một chút lợi ích mà tôi có được trong đời này, có thể nói là do lần biểu diễn đó mà có, mãi mãi không thể quên, không giống như hiện nay phụ huynh đối với thầy cô giáo. Trường học hiện nay gọi là Cửa hàng học rồi.

PV: *Là cửa hàng?*

HT: Thương nghiệp hóa rồi! Trước đây là đạo nghĩa, anh thấy phụ huynh cung kính một người làm thầy giáo như vậy, nếu thầy giáo không dạy trẻ cho tốt thì sao có thể xứng với người ta, sẽ cảm thấy thực sự có lỗi với người ta.

PV: *Cha mẹ ở nhà, thầy cô ở trường, quan chức trong xã hội, và nhân sĩ trong giới tôn giáo, họ là người quan trọng nhất. Nếu họ đều làm được cả thì mưa thuận gió hòa?*

HT: Rất đúng. Cho nên trước đây Trung Quốc có ba cái gốc, mọi người đều tiếp nhận cả. Cái gốc thứ nhất là nhà nho, gốc của nó là “Đệ Tử Quy”. Gốc thứ hai là Đạo Giáo, là “Thái thượng cảm ứng thiên”. Cái gốc thứ ba là Phật giáo, là “Kinh thập thiện nghiệp đạo”. Ba cái này hầu như không có ai mà không học. Không phải tín ngưỡng tôn giáo họ cũng học, tại sao vậy? Đây là nâng cao luân lý đạo đức. Sau khi có ba cái gốc này làm nền tảng rồi thì dù học cái gì, pháp thế gian hay pháp xuất thế gian, học Phật, học Đạo hay học Nho đều chắc chắn có thành tựu.

PV: *Thầy có thể giới thiệu cho mọi người một cách sơ lược ý nghĩa của “Đệ Tử Quy” không?*

HT: Ở trong nhà đệ tử tức là con cái, đối với thầy cô chính là học trò. Nói cách khác, Đệ tử quy là nề nếp mà người làm con cái ở nhà, người làm học trò ở trường cần phải tuân thủ. Đây là quy tắc ở nhà, học tập, làm việc, ứng xử, đối nhân tiếp vật cần phải tuân thủ. Những quy tắc này cả thầy đều phù hợp với quy luật của tự nhiên. Cho nên chỉ cần bạn thực sự làm được thì bạn sẽ có niềm vui vô hạn trong việc làm, bạn sẽ không cảm thấy đó là chuyện cực khổ, mà đó là việc vô cùng vui sướng.

PV: *Hiện nay người các tầng lớp trong xã hội, ở mọi lứa tuổi, đều cần phải lấy cái này làm căn bản phải không ạ?*

HT: Trước đây, đây là căn bản của việc làm người. Thời trước mỗi một người đều được tiếp nhận từ nhỏ. Mẫu thân tôi không biết chữ, chưa từng đi học, nhưng bà đều biết dạy những điều này. Đây là gì? Đây là bà nghe người lớn dạy bà. Cho nên tương truyền đời đời, bất kể anh có biết chữ hay không biết chữ thì cũng đều hiểu những nề nếp này, những thường thức này. Thế vấn đề hiện nay là do đâu vậy? Vấn đề hiện nay là đã bị gián đoạn ba đời rồi, chỉ ít đã gián đoạn 80 năm rồi. Khi tôi còn nhỏ có dính một chút xíu đến bảy tuổi, sau bảy tuổi thực sự đã bị gián đoạn rồi. Sau khi tôi bảy tuổi thì trường tư thực không còn nữa, mà sửa đổi thành tiểu học ngắn hạn. Thời gian học tiểu học ngắn hạn là hai năm, sách học thì soạn bài vở mới, nội dung thì vớ vẩn, chớ sửa, mèo nhảy, còn những cái trước đây đều không học. Cho nên Trung Quốc chúng ta hiện nay bị tai nạn là có nguyên nhân cả, chứ không phải không có nguyên nhân!

PV: *Tức là bắt đầu từ việc không học “Đệ Tử Quy”?*

HT: Đúng vậy, vứt bỏ hết truyền thống của Trung Quốc. Bạn theo truyền thống thì tình cảm con người rất nồng nàn, rất tử tế. Tôi nói với anh ba loại giáo dục này,

chính là hiếu, đễ, đạo đức. Nhà nho dạy đạo đức, Thành Hoàng dạy nhân quả. Cho nên con người, đặc biệt là trẻ em đều được giáo dục. Người nước ngoài nói nhất định là trước bảy tuổi, người Trung Quốc chúng ta thì nói vừa ra đời là phải bắt đầu giáo dục. Giáo dục vào lúc này ấn tượng sâu nhất, sẽ ảnh hưởng suốt đời. Đi đến miếu thành hoàng nhiều rồi thì cả đời bạn sẽ không dám khởi ác niệm, nói lời ác, làm việc ác. Vì sao vậy? vì không đáng, việc gì phải khởi niệm ác? việc gì phải nói lời ác? có hành vi bất thiện? Nó có sức mạnh lớn như vậy đấy.

PV: *Tôi thấy thầy viết lưu niệm trên bức tranh “Địa ngục biến tướng đồ”. Người không tin mà nhìn thấy bức tranh này cũng sẽ sợ.*

HT: Đúng vậy, nó là sự thật, không phải giả dối.

PV: *Khi chúng tôi đang làm tiết mục này thì phát hiện, hiện nay đưa ra Bát Vinh, Bát Sĩ nhưng trong đây quả thực không có hiếu kính phụ mẫu. Nhưng trong “Đệ Tử Quy” thì có. Như vậy, nếu lấy “Đệ Tử Quy” làm gốc thì sau đó nhất định có thể thực hiện được Bát vinh, Bát Sĩ phải không ạ?*

HT: Đúng. Bát Vinh, Bát Sĩ cùng với Bát Đức của Trung Quốc là một, nhưng cái gốc của tất cả mọi luân lý đạo đức chính là hiếu. Cho nên hiếu là gốc, là căn bản. Anh thử nghĩ xem, anh không thương kính cha mẹ thì làm sao anh thương yêu người khác được? Anh thương yêu người khác là nhất định có ý đồ, nhất định có mục đích, không phải xuất phát từ chân tâm. Cho nên các bậc đại đế vương Trung Quốc trong tên Thụy của họ luôn có chữ Hiếu, bất kể là họ có hiếu hay không, nhưng trong tên Thụy của họ luôn có chữ Hiếu, như Hiếu Văn Đế, Hiếu Võ Đế triều Hán, phía trước họ đều có chữ hiếu.

PV: *Đời Thanh còn có Hiếu Trang Hoàng Thái Hậu, hiếu là đứng đầu?*

HT: Hiếu là đứng đầu. Họ không mất gốc.

PV: *Nếu như mọi người chúng ta xem “Sử Ký” thì sẽ phát hiện, các vua thời cổ đại như trong giá trị quan truyền thống mà thầy đề xướng còn nhấn mạnh thêm Lễ và Nhạc. Trước tiên chúng ta nói đến chữ Lễ. Người hiện nay hiếu rằng lễ phép đó chính là bắt tay, có rất ít người cúi chào, nhưng vào thời cổ đại lễ tiết rất nhiều. Vua chế định ra lễ tiết, trong đó gồm cả lễ tiết trong khi uống rượu. Mọi người cùng nhau tụ họp uống rượu, thì nào là chúc mừng, tụ họp, cái lễ này rất nhiều. Mọi người ở đó uống rượu cả ngày nhưng uống chẳng được bao nhiêu, vì sao vậy? Vì cứ mãi hành lễ.*

Sau đó Khổng Tử bèn chú giải, tại sao phải hành lễ? Vì vua từ bi sợ người thiên hạ uống rượu sinh sự, cho nên bắt họ luôn hành lễ để bớt uống rượu.

HT: Đúng như vậy.

PV: *Nhưng ngày nay cái lễ này của chúng ta chỉ là chào anh, bắt tay, không còn gì khác nữa. Vậy làm thế nào phục hồi lại cái lễ này? Làm thế nào người Trung Quốc hiện đại vừa có thể làm được, đồng thời vừa có thể đạt đến hài hòa.*

HT: Ly rượu trước đây của Trung Quốc có hai cái cột thẳng lên, thời cổ gọi hai cột này là Chi Tửu. Bạn dứt khoát không được uống nhiều trong một lúc, vì đến đó thì bị cản lại rồi, cho nên chỉ có thể uống ít ít như vậy thôi. Cái này là để ngăn chặn bạn, cho nên gọi là chi tửu. Trên ly rượu có hai cái cột nhô lên, vừa đến đây đã bị cản lại không thể cạn ly, bạn muốn uống nhiều một chút cũng không được, chỉ cho bạn một lượng nhất định. Tất cả điều này đều có nghiên cứu.

PV: *Những lễ tiết này, theo thầy có phải là để tiết chế không ạ?*

HT: Nó có hạn độ nhất định, bạn không được vượt hơn nhưng bạn cũng không được chừa lại, chừa lại là thất lễ, vượt qua là nịnh bợ. Thí dụ như khi hành lễ, quý kính nhất là ba lần cúi chào, nếu anh cúi chào bốn lần là nịnh nọt, hai lần cúi chào là anh hơi ngạo mạn, cho nên nhất định có tiết độ. Mọi người đều theo cái tiết độ này thì trật tự xã hội sẽ tốt. Lễ và Nhạc chính là sự thực hiện luân lý đạo đức, nên nó vô cùng quan trọng. Nếu như không có Lễ Nhạc thì hiếu, đễ, trung, tín này làm sao thực hiện. “Đệ Tử Quy” là lễ tiết cơ bản nhất. Lễ là điều thân, để cơ thể chúng ta nhất cử nhất động đều có nề nếp. Những nề nếp này chính là phù hợp với quy luật của tự nhiên. Nhạc là điều tâm, con người là động vật có tình cảm, họ có hỷ, nộ, lạc, ái, ố, dục nhưng hỷ, nộ, ái, lạc cũng không được thái quá, vì thái quá thì tổn hại đến sức khỏe. Cho nên cũng có tiết độ nhất định. Trước đây, Lễ Nhạc của Trung Quốc thuộc về giáo dục, không phải thuộc vào trò giải trí. Tức là tất cả mọi thứ biểu diễn văn nghệ cũng đều là giáo dục. Lãnh thổ quốc gia lớn như vậy nhưng không có nhiều trường học, vậy làm thế nào để nhân dân tiếp nhận giáo dục luân lý, đạo đức, nhân quả? Hoàn toàn dùng biểu diễn văn nghệ. Ngày tết, mừng lễ đều có hát tuồng, hoặc là những thể loại như hát xướng, tuân theo nguyên tắc chỉ đạo cao nhất của Khổng Tử là “Tu vô tà”. Cho nên anh thấy trước đây những nội dung của tuồng Bắc, Côn Kịch đều là trung hiếu, tiết nghĩa. Do đề xướng trung hiếu tiết nghĩa nên kể cả người thôn quê không biết chữ, chưa từng đi học cũng đều hiểu trung hiếu tiết nghĩa.

PV: *là do thấy trong kịch?*

HT: Họ đều học từ xem kịch, kể chuyện, hát nói.

PV: *Tôi đến Thanh Trì, Lô Giang, An Huy – thị trấn kiểu mẫu xã hội hài hòa của Thầy để tham quan học tập. Tôi phát hiện ở nơi đó, mọi người nói Lễ tiết là cúi chào. Già trẻ, trai gái, giữa vợ chồng với nhau có khi vẫn hành lễ. Tôi ở đó đã cúi chào rất nhiều lần và có một thể nghiệm, khi cúi chào người khác thì trong lòng bạn sẽ không hận họ, dù có oán hận nhưng sau khi cúi xuống chào thì không còn oán hận nữa.*

HT: Vâng.

PV: *Đối với người Trung Quốc hiện đại ngày nay, theo thầy cách giáo hóa lễ tiết tương đối tốt là bắt đầu từ việc cúi chào phải không ạ?*

HT: Vâng.

PV: *Giống như người ở trấn Thanh Trì?*

HT: Rất đúng. Chúng tôi trước đây theo Lão cư sĩ Lý Bình Nam, tôi theo thầy mười năm, thầy đối với bất kỳ người nào cũng cúi chào 90 độ, cho nên nhóm học trò chúng tôi học theo thầy thành thói quen, bất kỳ ở đâu chúng tôi cũng đều hành lễ với mọi người thật lòng, còn họ đối với chúng tôi như thế nào thì mặc họ, chỉ tự hỏi mình đối với người như thế nào thôi. Buổi luận đàm Phật giáo tháng 4 năm 2006 đã đưa ra vấn đề: “Bắt đầu từ tâm”, tôi có thêm vào một chữ nữa nên thành là “Bắt đầu từ tâm ta”, bắt đầu từ gia đình ta. Ở Thanh Trì tôi đã dạy mọi người như vậy, bắt đầu từ thân của mình, bắt đầu từ trấn này của mình, hơn nữa tôi còn cho thêu chữ trên áo ngay giữa lưng để tặng mọi người, mỗi người mặc nó lên mình, nếu họ có tranh chấp gì cũng cảm thấy ngại.

PV: *Không cúi chào cũng cảm thấy ngại?*

HT: Đúng, sẽ cảm thấy rất ngại.

PV: *Chúng ta lại nói về đề tài Nhạc, âm nhạc là dùng để điều phục nội tâm con người?*

HT: Vâng.

PV: *Chúng ta có thể làm một cuộc thí nghiệm, khi nghe tiếng Đại Hồng Chung hoặc là âm nhạc do Khánh tấu lên thì trong lòng mọi người sẽ trở nên cung kính. Nhưng người bây giờ thì nghe nhạc giạt, chúng tôi có đoạn phim có thể chiếu một đoạn cho mọi người xem. [đoạn phim là cảnh một người vừa nhảy biểu diễn vừa đập vỡ cây đàn trong tiếng nhạc giạt rất sôi động, khán giả thì cuồng nhiệt hò hét theo]. Qua đoạn phim vừa mới chiếu trên có thể thấy, sau khi phụ huynh xem rồi sẽ rất sợ hãi, rất khiếp sợ, người này sao giống quý vậy? Có thể chẳng có vị lãnh đạo của quốc gia nào thích phổ biến loại âm nhạc như vậy trong nhân dân của nước mình.*

HT: Vâng, đúng vậy.

PV: *Hiện tại thì chính phủ đề xướng lễ chế, lễ tiết. Như vậy thì về phương diện âm nhạc phải ràng buộc và đề xướng như thế nào? Và có lẽ hiện nay rất nhiều người đều cho rằng đó là quyền tự do của mình.*

HT: Không được hạn chế tự do. Hoàn cảnh bên ngoài không quan trọng, chúng ta phải chuyển hoàn cảnh, chứ không nên bị hoàn cảnh chuyển.

PV: *Theo Thầy thì trên làm dưới noi theo, phải bắt đầu từ bản thân mình. Trong phương diện giáo hóa âm nhạc cũng vậy?*

HT: Cũng như vậy. Nếu như người lãnh đạo quốc gia chúng ta thích nghe Tuồng, thích nghe nhạc cổ điển, sau khi đi nghe thì được ghi hình lại và nếu người dân toàn quốc nhìn thấy được thì loại nhạc cổ điển này lập tức sẽ được hưng thịnh ngay, không cần phải đề xướng. Người ta thường nói người lãnh đạo thích thì nhất định có đạo lý nên họ cũng đi nghe, thì người nghe sẽ nhiều thôi.

PV: *Thầy nói người lãnh đạo này là cả người lãnh đạo của các cấp?*

HT: Người lãnh đạo các cấp, nhất là các quan phụ mẫu. Trước tiên là người lãnh đạo quốc gia, sau đó sẽ ảnh hưởng đến tỉnh, huyện, thị. Những người lãnh đạo này cũng phải nhìn lên, thấy cấp trên làm như vậy thì họ sẽ dẫn đầu làm, họ sẽ ảnh hưởng đến người dân.

PV: *Thầy nói rằng, mọi người cần phải học tập “Đệ Tử Quy”, cần phải làm theo lời chỉ dạy của truyền thống nho gia cha ông chúng ta. Hiện nay có người nêu ra vấn đề đặc biệt lo lắng rằng: Tôi làm như vậy, nhưng người xung quanh đều theo chủ nghĩa công lợi, đều là cạnh tranh vô cùng gay gắt, nhanh vượt rất sắc bén. Thầy bảo chúng tôi biến thành con cừu non nhưng xung quanh là bầy lang sói.*

HT: Không phải như vậy. Đây là do tư tưởng họ sai lầm.

PV: *Họ sai chỗ nào thưa thầy?*

HT: Họ chưa nhận biết được chân tướng. Như tôi vừa mới nói, nếu như bạn thực sự hiểu được con người là bất tử, ta làm theo quy luật mà họ đi ăn thịt ta thì ta rất cảm ơn họ. Tại sao vậy? Ta được thăng hoa, còn họ thì bị đọa. Khác nhau là như vậy nên anh sợ hãi làm gì? Anh còn chưa bắt đầu làm mà đã sợ hãi chết rồi là đã hủy mất đi chính anh rồi. Cũng như bệnh ung thư hiện nay vậy, bệnh ung thư là một bệnh rất thông thường, đâu có nghiêm trọng như thế, 90% người bệnh ung thư chết là do sợ hãi. Tôi đã đọc qua một lần 600 quyển “Kinh Đại Bát Nhã” và đã tổng kết thành 12 chữ. Phật giảng 600 quyển kinh này trong 22 năm là giảng điều gì vậy, là “Nhất thiết pháp, vô sở hữu, tất cánh không, bất khả đắc”. Nếu bạn có thể buông xả triệt để rồi, thì sau khi buông xả đời sống có thể tùy duyên. Tùy duyên thì sung sướng biết bao, có cũng tốt, không có cũng tốt, chẳng có gì là không tốt. Cho nên nhất định phải dùng ý niệm để chuyển cảnh, không nên bị cảnh giới quấy nhiễu, vậy là bạn đã được tự tại rồi.

PV: *Học tập kinh điển của tổ tiên cũng phải cần có niềm tin?*

HT: Đúng vậy, phải tin tưởng. Bạn phải tin tưởng vào trí tuệ của các ngài, phải tin tưởng vào kinh nghiệm của các ngài. Nó có thể lưu lại, có thể truyền xuống mấy ngàn năm, trong mấy ngàn năm này lẽ nào không có người có trí tuệ hay sao? Trong mấy ngàn năm đã không phát hiện sai lầm của các ngài, nếu phát hiện ra sai lầm thì đã sửa đổi nó từ lâu rồi, tại sao vẫn phải truyền mãi đời đời. Giữ nó lại là nhất định có đạo lý.

PV: *Chúng tôi còn có một vấn đề cũng xin thỉnh giáo thầy. Trong phạm vi toàn quốc hoặc là trong phạm vi xã hội rộng lớn hơn, để thi hành loại giá trị quan văn hóa truyền thống và xây dựng đạo đức, dù sức mạnh của nó rất lớn nhưng nó làm sao có thể cạnh tranh nổi với vật chất hiện đại và văn minh hiện đại vô cùng lớn mạnh này? Ví dụ như trong một gia đình bình thường, họ sẽ hỏi vấn đề như thế này: Bên này là ôn, lương, cung, kiệm, nhượng, còn bên kia thì danh, lợi, tửu, nhục, sắc. Truyền thống thì dạy mọi người phải lễ nhượng, còn hiện nay nếu muốn sinh tồn thì phải cạnh tranh. Bên này truyền thống thì dạy mọi người nhân ái, bên kia nếu muốn sinh tồn thì phải tư lợi. Truyền thống thì dạy mọi người phải khiêm hòa, hiện nay thì nếu muốn sinh tồn phải cứng rắn. Người dân bình thường nên lựa chọn như thế nào?*

HT: Vấn đề này của anh mấy năm trước, ông Hà Thủ Tín đã hỏi tôi, vô tuyến truyền hình Hương Cảng cũng đã hỏi tôi. Tôi đã trả lời họ là, phát sinh từ quan niệm sai lầm nên người bây giờ nói: “Người mà không vì mình thì trời tru đất diệt”, mọi người đều tin như vậy. Tôi cũng đã nói với họ rằng: Tôi không tư lợi, ông trời chẳng có tru tôi, đất cũng chẳng diệt tôi, tôi sống sung sướng hơn ai hết; Khổng Tử không hề tư lợi, trời cũng chẳng có tru ngài, đất cũng chẳng diệt ngài; Phật Thích Ca Mâu Ni cả đời chẳng hề tư lợi, mà trời cũng chẳng có tru ngài, đất cũng không diệt ngài; rất nhiều người thiện trong thế gian chẳng phải đã sống rất tốt, rất sung sướng đó sao? Cho nên đây là quan niệm sai lầm. Tôi nói với ông ta: sau này anh nên bớt nói, không nên nhắc nhở người ta cái khái niệm sai lầm này. Ngoài ra, theo nhân quả mà nói, thì con người đều có số mệnh.

PV: *Con người đều có số mệnh?*

HT: *Vâng, không những có số mệnh, cái gọi là nhất âm nhất trắc đều do tiền định. Ngày nay anh ăn bao nhiêu hạt gạo, uống bao nhiêu giọt nước, đều là do mạng đã có sắp đặt, anh muốn bớt một hạt cũng không được, anh muốn nhiều hơn một hạt cũng không được.*

PV: *Rất nhiều người hiện nay tin nhân quả.*

HT: *Vâng.*

PV: *Xin diễn dịch một chút về lời của thầy, có thể nói như thế này được không ạ? Vận mệnh của con người quả thật là có, nó là do đã tạo nhân trước đây tích lũy lại thành ra cái quả, liên kết các nhân quả lại tức là số mệnh?*

HT: *Vâng, rất đúng. Nhưng cái vận mạng này cũng không phải nhất định.*

PV: *Cũng không phải nhất định sao?*

HT: *Có vận mệnh nhưng không nhất định. Tại sao vậy? Ý nghĩ mỗi ngày bạn khởi lên có thiện ác. Thiện thì cho thêm bạn một điểm, ác thì trừ bớt bạn một điểm. mỗi ngày đều có thêm, bớt, cộng, trừ nhưng biên độ này không lớn, cho nên coi như vẫn rất chuẩn*

xác, giống như đường mực nước của vận mệnh lên xuống không lớn. Nếu như đại ác, đại thiện thì liền có sự khác biệt rất lớn. Đại thiện thì lên cao, đại ác thì rớt sâu.

PV: *Vận mệnh liền thay đổi?*

HT: Thay đổi ngay. Vận mệnh là do chính mình tạo nên, do đời trước anh tạo ra nên đời này anh nhận thôi. Cho nên bản thân anh có thể sửa đổi. Cách sửa đổi như thế nào vậy? Đó chính là từ trong tâm địa đến hành vi của anh.

Đài truyền hình trích đoạn video thuyết pháp của HT. Tịnh Không: Nếu tạo ác thì vận mệnh của bạn, phước báu của bạn, thọ mạng của bạn sẽ bị tổn giảm, sẽ bị rút ngắn; Nếu như bạn tu thiện, tâm thiện, hành thiện thì thọ mạng của bạn sẽ được tăng thêm, sẽ kéo dài, phước báu của bạn cũng sẽ tăng trưởng. Ở trong “Liễu Phàm Tứ Huấn” đều có nói rất rõ ràng rất minh bạch những điều này. Tiền tài, sức khỏe, trí tuệ họ có được nhiều hơn mạng của họ quy định, thọ mạng của họ chỉ có 53 tuổi, mà họ sống đến hơn 70 tuổi, sống thêm hơn 20 năm nữa, họ cầu công danh được công danh, cầu phú quý được phú quý, cầu con được con. Họ đều cầu được cả. Nhưng nếu như bạn không hiểu phương pháp, không hiểu đạo lý, bạn đi cầu trong sự mê tín nên dứt khoát cầu không được.

Trong nhà cũng đặt bàn Phật, cúng dường tượng Phật. Đây không phải cúng thần, không phải cầu thần đến phù hộ. Nếu bạn đem tâm thái này đi cúng Phật là bạn đã mê tín rồi. Thế nhưng trong nhà Phật thường nói được sự phù hộ của Phật Bồ Tát, được Phật lực gia trì, nên rất nhiều người sẽ hỏi, thực sự Phật có phù hộ tôi không? Phật vốn rất từ bi, tại sao ngài không đến phù hộ tôi, cứu độ tôi vậy? Do đó, Phật pháp dạy mọi người trước tiên phải tìm hiểu rõ Phật là gì? Bạn mới biết được điều gì có thể phù hộ cho bạn.

Hình tượng bạn thờ không phải Phật, mà là tượng của Phật, là hình của Phật. Phật là chân tâm của con người, cũng gọi là chân như bản tánh. Kinh Phật nói ngài có vô lượng tướng mạo, tướng mạo có vô lượng vẻ đẹp. Cho nên những tượng Phật này chỉ là một trong vô lượng tướng mạo của Phật mà thôi. Tượng Phật chính là tượng của tự tánh con người, là tượng của chân tâm. Cúng dường tượng Phật, lễ bái tượng Phật, chiêm ngưỡng tượng Phật chính là Cúng dường, lễ bái, chiêm ngưỡng lại tự tánh chân tâm của chính mình. Mục đích này chính là muốn hằng luôn giúp đỡ mọi người hồi phục lại chân tâm tự tánh của mình, ngăn ngừa các điều bất thiện, khiến cho bản thân mình bị ô nhiễm được hồi phục đến trạng thái của tự tánh, cũng chính là hồi phục đến trạng thái của Phật, như vậy thì mục đích của lễ kính tượng Phật đã đạt rồi. Mỗi người đều có một chân tâm, tại sao mọi người đều chưa thể thành Phật vậy? Phật pháp nói tâm của bạn bị ô nhiễm nghiêm trọng rồi. Tổng hợp khái quát lại là bị bốn loại tâm thái làm ô nhiễm: tâm tham trong tham ái keo kiệt, dục vọng vô độ; tâm sân thì giận dữ đố kỵ, oán hận so đo; tâm ngu si thì mê mê mờ mờ không rõ thiện ác, đúng sai, đẹp xấu; và tâm ngạo mạn thì ngạo mạn cuồng vọng, tự tư vô cảm. Bốn loại tâm thái này được gọi

là vọng tâm. Vọng tâm hưng hực thì chân tâm cũng chính là tánh Phật tự nhiên của bạn sẽ không khởi tác dụng, lúc này làm sao có thể nhận được sự phù hộ được. Có tâm tham sân si mạn thì thân xác này sẽ đi tạo nghiệp sát sanh, trộm cắp, tà dâm; miệng thì nói lời vọng ngữ, lừa dối, những lời thêu dệt đường mật lừa người, những lời hung ác chế giễu, chửi bới khó nghe, và cả nói lưỡi đôi chiều kích bác, ly gián. Hành vi ác chông chát thì phiền não, hoạn nạn cũng theo đó không dứt, mãi mãi không được yên. Cho nên không phải Phật không phù hộ bạn, mà là chính bản thân bạn không phù hộ mình, chân tâm bị vọng tâm bao phủ chặt kín nên không thể khởi tác dụng. Học Phật tu hành chính là giúp bạn khử trừ dần dần những vọng tâm, nhằm hồi phục chân tâm. Chân tâm hiển hiện cũng chính là Phật hiển hiện, sao bạn không được Phật phù hộ chứ? Đồng thời học Phật giúp bạn ngăn ngừa hành vi ác, không thọ ác báo, thì làm sao bạn có thể không được kiết tường và hạnh phúc cơ chứ? Chân tâm cũng chính là Phật.

Nhưng Tâm Phật là gì vậy? Tâm Phật là chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi. Bạn có cái tâm này thì tâm của bạn cùng với tâm Phật giống nhau. Hạnh của Phật là gì vậy? là nhìn thấu, buông xả, tự tại, tùy duyên, niệm Phật. Tâm chúng ta là tâm Phật, hạnh là hạnh của Phật thì có lý nào không phải là Phật chứ! Tất cả pháp từ tâm tướng sanh mà! Tâm Phật là thuần tịnh, hạnh của Phật là thuần thiện. Phật A Di Đà cũng tốt, Phật Thích Ca Mâu Ni cũng tốt, tất cả chư Phật mười phương ba đời đều là ý này. Tâm thuần tịnh, hành vi thuần thiện, tùy thời niệm Phật chính là tùy thời nhắc nhở mình là tâm phải thuần tịnh, hành vi phải thuần thiện. Thuần tịnh, thuần thiện chính là phát bồ đề tâm, sau đó một lòng chuyên niệm A Di Đà Phật. A Di Đà Phật là danh hiệu. Danh hiệu gì vậy? Là danh hiệu của chân tâm bản tánh chúng ta, không phải người khác. Chúng ta niệm A Di Đà Phật thì sóng tâm của chúng ta đang phóng ra, giống như sóng vô tuyến điện vậy. Bạn dùng chân tâm thì sức mạnh đó rất lớn, vì tất cả chư Phật, Bồ Tát đều dùng chân tâm, cái tâm này của bạn giống với các ngài. Nói cách khác là tần số dao động của bạn tương đồng với tần số của các ngài, giao thoa với tần số của các ngài. Sự giao thoa này trong Phật pháp gọi là gia trì, người thế gian gọi là phù hộ nên có thể tiêu trừ nghiệp chướng, tiêu tai giải nạn. Nên nhớ tâm hạnh tương ứng thì cảm ứng đó rất thù thắng. Còn như làm những việc tổn người lợi mình, làm những việc tổn hại chúng sanh, tổn hại xã hội thì bạn niệm như thế nào cũng vô ích. Tại sao vậy? vì không tương ứng, vì sóng phiền não tập khí của bạn quá mạnh nên không thể hiển thị được sự gia trì và phù hộ của Phật Bồ Tát. Nếu như bạn thực sự có thể y giáo phụng hành, bạn làm được rồi thì sức lực bạn cảm rất mạnh, sự cảm ứng của Phật Bồ Tát cũng rất mạnh, ngay đó liền có thể chuyển nghiệp. Nếu như miệng thì niệm A Di Đà Phật, cả ngày cứ niệm A Di Đà Phật, mỗi ngày niệm mấy chục vạn lần, mà tâm địa giả dối, gặp người ta luôn nói lời giả dối, chẳng có câu nào thật, trong tâm không thanh tịnh, không bình đẳng thì không thể vãng sanh. Đại đức xưa nói rất hay: “Miệng niệm Di Đà tâm tán loạn, gào rít cổ họng cũng uổng công.” Tại sao vậy? Bạn niệm Phật là niệm Phật trên hình thức, tâm bạn không phải Phật.

PV: *Và nếu dùng cách nói này để nói, thì nguy cơ xã hội gặp phải hiện nay cần phải có đại thiện mới có thể thay đổi?*

HT: Vâng. Nhưng việc thiện này, bạn không nên cầu người khác, mà trước tiên phải sửa mình. Sau khi bản thân mình đã sửa rồi, hình ảnh của mình sẽ được người khác nhìn thấy, sẽ có rất nhiều người có duyên muốn học tập theo bạn. Cho nên nhà Phật nói: “Phật độ hữu duyên nhân”, không có duyên thì vô phương, có duyên là khi họ nhìn thấy bạn thì họ rất thích, họ rất ngưỡng mộ, họ đều thích học tập theo mọi thứ của bạn và như vậy thì họ cũng được độ rồi. Số người như vậy sẽ dần dần tăng lên, sức ảnh hưởng của họ sẽ lớn. Cho nên bạn không nên cầu ảnh hưởng, không cần gây sự chú ý, chỉ cần tu bản thân. Cả đời tôi chưa từng nghĩ đến ảnh hưởng là gì, tôi chỉ soi lại mình.

PV: *Ý thầy nói là trong toàn xã hội, ngoài việc cần có chính sách bảo vệ thật tốt nhằm phổ biến mạnh mẽ giáo dục truyền thống văn hóa, còn phải có một cội rễ mới có thể khiến nó thành công và cái cội rễ này chính là bản thân người thi hành trước tiên phải làm được.*

HT: Vâng, rất đúng. Anh thấy cổ thánh tiên vương của Trung Quốc như Nghiêu Thuấn, Vũ Thang, Văn Võ Chu Công, về mặt chính trị tại sao các ngài có thể thành tựu? Vì các ngài làm được. Chính sách của họ, họ làm được, chính là cái đạo lý này. Tại sao vậy? Khi bạn nói ra mà có thể cảm động mọi người, thì đó là tánh đức đích thực của bạn, không phải là lời nói suông nơi miệng mà là từ nội tâm bạn lưu xuất ra. Đây là điểm khác nhau.

PV: *Theo cách nói của thầy, nếu như bom nguyên tử sắp nổ thì sức mạnh của loại tâm này, sức mạnh của thuần tịnh thuần thiện có thể khiến bom không nổ. Tâm này có sức mạnh lớn như vậy sao?*

HT: Vâng, có sức mạnh lớn như vậy.

PV: *Đây không phải để ví von?*

HT: Không phải để ví von. Chúng tôi thực sự tin vào sức mạnh của ý niệm giống như công năng đặc biệt. Công năng đặc biệt chính là ý niệm.

Đài truyền hình trích đoạn phim tư liệu với nội dung: Tháng 7 năm 2007, tai họa các nơi trên thế giới không dứt, rất nhiều chúng sanh bất hạnh bị nạn. Tháng 7 năm 2007 lão pháp sư Tịnh Không thông qua mạng internet một lần nữa kêu gọi tất cả nhân sĩ từ bi mỗi ngày hãy vì những chúng sanh khổ nạn tụng niệm thật nhiều thánh hiệu Phật A Di Đà và đại từ đại bi Quán Thế Âm Bồ Tát, không chỉ bản thân và gia đình được lợi ích vô lượng, hơn nữa có thể giảm nhẹ và chậm bớt tai nạn.

Đài truyền hình trích đoạn video thuyết giảng của HT. Tịnh Không: Nếu như sức mạnh sóng này của chúng ta thật mãnh liệt thì có thể can thiệp sóng của những chúng sanh này trên thế gian. Sóng tư tưởng của họ là tham sân si mạn, tự tư tự lợi.

Sóng mạnh mẽ này của chúng ta sẽ lấn át sóng của họ, có thể làm quấy nhiễu sóng của họ khiến nó không khởi tác dụng. Sóng này của chúng ta khởi tác dụng thì liền có thể mang lại sự tốt lành cho thế giới, liền có thể giảm bớt một số tai nạn cho thế giới này, làm chậm bớt đi kiếp nạn của thế gian này. Niệm Phật có ích là ở chỗ này.